

ЛИЛИ СЕЙНТ ДЖЪРМЕЙН

ЧЕТИРИ марки - Дъщеря на Брайан

denensita

ЧЕТИРИ

марки

ЛИЛИ СЕЙНТ ДЖЪРМЕЙН ЧЕТИРИ ТОЧКИ

Превод: denensita

chitanka.info

Любовта и омразата не бяха толкова различни.

Двете страни на една монета — ин и ян.

Имаше време, когато Джейсън Рос ме обичаше. А сега, когато знаеше какво бях извършила, можех да видя как любовта и омразата в него си противоречаха.

Виждах как ме гледа.

Виждах го да се чуди как съм могла да направя всички тези неща.

Чувах го в начина, по който ме молеше да спра, да оставя този живот и да избягам с него.

Но имаше само един начин да напусна Ел Ей.

И това беше след като Дорнан и останалите от синовете му са мъртви и погребани.

Джейс можеше и да ми прости за стореното.

Но щеше ли да ми прости това, което ми предстоеше да извърша?

*„Като ни убодете, не кървим ли; когато ни
гъделичкате, не се ли смеем; когато ни
отровите, не умираме ли? Е, като е тъй, когато
ни обиждате, не трябва ли да мъстим?“*

Уилям Шекспир,
„Венецианският търговец“

ПРОЛОГ

Бях изплашена.

Ето, казах го.

Ужасена, неспокойна, напрегната, в очакване на лъжите и миналото ми да се стоварят върху мен.

Кое ме ужасяваше най-много? Не беше фактът, че Дорнан ме притежаваше, или че Джейс ме мразеше. Не беше дори смъртта.

Не, не се страхувах от смъртта. Вече бях твърде близо до нея, за да я познавам добре. Самата смърт не беше това, което ме плашеше.

Ужасявах се, че никога повече нямаше да се почувствам жива.

Преди се бях молила, въпреки че не съм религиозна. Бях лежала до Елиът на тревата в задния двор в Небраска и се бях вглеждала в хилядите ярки звезди, които преди не бях виждала от мъглата в Ел Ей. Беше красиво и ужасяващо.

Бях си пожелавала на същите тези звезди някой ден да съм свободна. Да се почувствам отново жива. А най-ужасяващото бе, че изпитвах всичко това в ръцете на Дорнан, докато изживявах мъката му и попивах сълзите му с устни.

Беше толкова ужасяващо, че даже не можех да говоря за него. И все пак това бе страхът ми.

Че щом Дорнан най-накрая умреше, нямаше да се почувствам по-различно.

Че все още щях да бъда призрачното момиче, което бе мъртво отвътре.

Понякога страхът беше твърде голям, за да се преодолее.

ПЪРВА ГЛАВА

— Джулиет. Джулиет.

Устата на Джейс се притисна в моята, заглушавайки тихите ми ридания и стонове. Целувайки ме сякаш искаше да ме погълне.

Начинът, по който повтаряше името ми... истинското ми име...

Част от мен искаше да му се отдаде напълно, да се разтопи в ръцете му и да остане там завинаги, но другата част от мен, която крещеше в главата ми, искаше да знае как беше разбрал? Как, по дяволите, бе открил коя бях всъщност?

Образът на Дорнан се появи в съзнанието ми и аз потръпнах моментално. Беше в кома, затова за момента бях в безопасност. Но трябваше да разбера как Джейс бе открил тайната ми и дали някой друг в клуба също знаеше.

Трябваше да знам дали ще се наложи да се махна, преди някой друг да ме е накарал да изчезна... завинаги.

Грубите пръсти на Джейс се плъзнаха по ключицата ми, докато устните му продължаваха да се притискат в моите, жадни и нежни. Плачех, и той плачеше, и сякаш всичките ми мечти и кошмари се бяха сбъднали в един объркан, красив момент.

Бях въодушевена. Бях опустошена. Но най-вече бях изплашена.

С треперещи ръце успях да го избутам назад, така че да се гледаме очи в очи. Все още плачех, а неговите очи също бяха навлажнени. Седях на бетона, а краката ми бяха изпънати напред пред мен. Джейс приклепна и ме възседна.

И тогава я видях — първата искра гняв да проблясва на лицето му. Видях я как се слива с облекчението му сигурно още преди той да беше разбрал, че е там. Устата му потръпна, устните му бяха все още влажни от моите, а усмивката му изчезна бавно, докато продължавахме да се взираме един в друг.

Знаех, че ще се появи. Бях я очаквала, но да я видя на лицето му в действителност ме правеше изключително тъжна.

Той се изправи и протегна ръка към мен. Поех я, а краката ми запулсираха от болка, когато ме издърпа нагоре. Виеше ми се свят, а ушите ми бучаха от експлозията в къщата на дядо му. Отстъпих назад, пуснах ръката му и се облегнах на багажника на колата му.

— Защо не ми каза? — изръмжа през стиснати зъби.

Откъснах поглед от него и се загледах към улицата отвъд разпадащите се стени на паркинга на болницата.

— Джулс? — сопна се той.

Погледнах го отново и присвих рамене.

— Защото щеше да ме накараш да спра. А аз не мога да спра, докато не приключа.

— Можеш да умреш — каза и стисна ръцете си в юмруци. — И двамата можем. По дяволите, вече мислех, че си мъртва. А ти си тук и предизвикваш съдбата за втори път?

Стисна упорито челюст.

— Твърде е късно да мислиш за подобни неща.

Той пристъпи напред, а пръстите му се увиха около китката ми.

— Трябва да тръгваме — изрече. — Трябва да се махнем оттук, преди някой от клуба да е разбрал какво, по дяволите, си направила.

Дръпна ме за ръката, но аз не помръднах и тогава нещата започнаха да стават наистина страшни.

— Не — заявих.

— Какво?

— Искам да го видя — казах, отблъсквайки ръката му.

Той изрева от раздразнение и превзе личното ми пространство изцяло, когато се притисна към мен и отново ме прикова към колата. Не би трябвало да се уплаша, защото очаквах точно това. Заслужавах точно това — гневът му, яростта му — затова не трябваше да се плаша, но по някаква необяснима причина се страхувах.

— Какво не е наред с теб? — просъска. — Искаш да го видиш?

Забутах гърдите му, но той не помръдна. Ако имах токчета, щях да го настъпя по крака, за да го накарам да се отдръпне, но бях боса и покрита с тънък слой прах и отломки благодарение на бомбите на Елиът, които бях сложила в резервоара на Дорнан.

— Отдръпни се — казах. — Нямах право да ми казваш какво да правя.

Той просто се усмихна и продължи да ме държи.

— Не си се променила изобщо — отвърна хапливо с пламнали очи. — Все още си също толкова шибано упорита като в деня, в който те срещнах.

Денят, в който те срещнах. Не можех да позволя на съзнанието си да отиде там. Просто не можех.

— Махни се от мен или коляното ми и пенисът ти ще станат много интимни — заплаших, като увих пръсти около китките му и забих нокти достатъчно дълбоко, за да потече кръв.

Той даже не потръпна.

— Не искаш да ме нараниш — каза. — Виждам го на лицето ти, Джулиет. Няма да ме нараниш, за да стигнеш до него.

— Не искам — отвърнах, продължавайки да забивам нокти в плътта му. — Но това не означава, че няма да го направя.

— Джулиет! — прогърмя гласът му. — Престани! Просто влез в проклетата кола и забрави за малкото си отмъщение за две секунди!

Отворих уста, за да кажа „не“, но преди да успея, с крайчеца на окото си забелязах движение. Обърнах глава наляво, където се простираше цяло море от коли до сградата на болницата, и се заборих с порива да извикам.

Там стоеше някакъв мъж и ни наблюдаваше.

Мъж, облечен с кожена жилетка.

Проклет Джипси Брадър.

Джейс отстъпи назад веднага щом го забеляза, а пръстите му стиснаха силно рамото ми. Тайно се надявах, че хватката му целеше да ме предпази, вместо да ме задържи на място.

— Джулиет? — каза презрително мъжът и се приближи. — Дъщерята на Джон Портланд? Глупости. Тази мъртва малка уличница беше блондинка.

Отворих уста още преди да съм си помислила да отрека.

— Нарича се боя за коса, шибаняко.

Устата му се изви в грозна гримаса и той повдигна вежди развеселено.

— О, да. Сега те познах. Малката кучка на Джон. Изглеждаш доста добре за мъртво момиче.

Името на баща ми от неговата уста звучеше като богохулство. В гърлото ми заседна буца, а мислите ми започнаха да препускат, когато стана ясно, че вече нямам контрол над ситуацията.

Знаеше. Щеше да ме убие.

Нямах оръжие. Нямах даже скапани обувки. Ушите ми бучаха от взрива, беше ми студено, бях уморена и гладна, а този шибаняк знаеше истината.

— Джими — обърнах се към измамния приятел на баща ми с такава язвителност, че буквално можех да я видя как се носи помежду ни.

Обувките му хрускаха върху покрития с листа бетон, когато тръгна към нас. Джейс се беше отдръпнал от мен и сега стояхме един до друг. Погледнах скришом към него и останах изненадана, когато го видях да се взира в мен самодоволно.

Това ме притесняваше. Знаеше ли нещо, което аз не знаех?

Знаеше ли, че Джими ще е тук?

На чия страна беше и без това?

— Нека позная — каза Джими, приближавайки. — Имаш нещо общо с това малко бедствие. Бомби в резервоарите? Наистина ли? Много е подло да убиеш човек, докато кара.

Присвих очи, приплъзвайки се по-близо до Джейс.

— Много е подло да убиеш човек, само защото е искал да си тръгне.

Джими се засмя — гърлен звук, който отекна наред пустия паркинг.

— Не затова беше убит — отвърна Джими — и всички го знаем. Щом вземеш нещо, което не ти принадлежи, трябва да платиш цената.

Завъртях очи.

— Ако говориш за Мариана...

— Говоря за скапаните пари — отсече, вече само на няколко крачки от мен. — Говоря за това, че се опита да вземе сина на Дорнан.

Той отмести поглед към Джейс, а изражението му показваше ясно отвращение, докато го преценяваше.

Това бе моментът, в който реших да действам.

Даже не се замислих. Възползвах се от малката възможност, която се беше открила. Без да откъсвам поглед от Джими, отскубнах ръката си от хватката на Джейс и се пресегнах към кръста му. Извадих оръжието измежду топлатата му кожа и дънките и го вдигнах към самодоволното лице на Джими.

Наглото му изражение изчезна, заменено от горчива ненавист. Усмивнах се злобещо, усещайки оръжието тежко в стабилната ми ръка.

— Винаги си бил твърде бавен, Джими. Затова те сложиха ниско в йерархията, спомняш ли си?

Подигравайки се на ниския му статус в клуба въпреки годините служба поддържа невероятно. Буквално можех да видя парата, излизаща от ушите му.

Поставих пръста си върху спусъка на оръжието.

— Дали ще успееш да затвориш очи, преди да ти пръсна главата? — попитах го със злобна усмивка на лицето си. Устните на Джими се присвиха и той отвори уста, за да каже нещо, когато единственият човек, който мислех, че ще ме подкрепи, ме блъсна жестоко към колата.

Мамка му!

Не бях наблюдавала Джейс и това беше моята глупава грешка. Преди пръстът ми да успее да натисне спусъка, той ме притисна, уви едната си ръка около гърлото ми в хватка, а с другата задържа пистолета от дланта ми. Държах се възможно най-дълго, но борбата ми беше безсмислена. Превъзхождаше ме с повече от тридесет килограма и беше много по-силен от мен. Изви китката ми болезнено назад и аз разтворих длан с отчаян вик, а сърцето ми се разби на милион парченца, когато осъзнах, че Джейс не е на моята страна.

Беше против мен.

Обичах го. По дяволите, обичах го! А той ме беше притиснал върху капака на колата си, а силните му гърди ме задържаха на място, докато аз се мъчех да се отскубна.

Мамка му!

— Спри да се бориш — заповяда той и аз изпълних. Не защото исках да му се подчиня. Просто защото щеше да е най-добре да пазя силите си.

Престанах да се боря и отпуснах тялото си. Изглеждайки доволен, той ме пусна, отстъпи назад, натика пистолета обратно на кръста си и щракна с пръсти към Джими. Аз се изправих бавно, все още подпирайки се на колата.

— Дай ми пистолета си, Джимбо — каза той. — Трябва да взема тая кучка и да се отърва от нея.

Джими погледна недоверчиво към Джейс.

— Ти имаш пистолет.

Джейс му хвърли един опустошаващ поглед.

— Регистриран е. За разлика от твоя.

Джими погледна към Джейс за момент, очевидно чудейки се, докато ръката му се колебаеше над кобура на рамото му.

Джейс изглеждаше нетърпелив.

— Джими! Ще ги разменим, става ли? — Той извади пистолета си и го натика в ръката на Джими, щраквайки отново с пръсти. — Хайде. Ще ти дам да я минеш, но някой може да види. Ела с мен и ще ти дам да я чукаш, преди да я застрелям.

Горчиви сълзи заципаха на очите ми, когато думите излязоха от устата му. Не се бях чувствала по-предадена през целия си живот. Това не беше той. Това не беше момчето, което рискува собствения си живот, борейки се срещу хватката на баща си, докато братята му се редуваха да ме унищожат.

Не се бях чувствала по-опустошена отколкото в този момент. Всичко беше напразно.

Очите на Джими просветнаха при чутото, той извади пистолета си и го плесна в отворената длан на Джейс.

— Имаме сделка — каза, като взе пистолета и се приближи към мен. Помислих дали да побягна, но знаех по-добре от всеки друг, че куршумите бяха по-бързи от чиито и да е крака.

Той повдигна пистолета до лицето ми и го използва да отмести настрани сплъстената ми коса. Мъката ми се замени от чиста и неподправена омраза, и ако погледите можеха да убиват, вече щеше да е проснат мъртъв на земята.

— Знам как да съм бавен — каза той, подсмихвайки се. — Ще те чукам много бавно, преди да получиш куршума си, малка Джулс.

— Не си си виждал хуя от двадесет години, Джими — изплюх, смущавайки закръгления му корем с върха на пръста си. — Но все пак, успех.

Той ме зашлеви през лицето със свободната си ръка достатъчно силно да вкуся кръв.

— Същата хаплива уста — каза и на двама ни. — Но изглежда напълно различна. Сигурен ли си, че това е момичето на Джон?

Джейс изсумтя.

— Кучката си е направила пълна промяна.

Присвих се, когато Джими ме притисна към колата, а гадния му дъх се плъзна топъл и кисел по лицето ми. Прокара свободната си ръка между краката ми, присви я и стисна здраво.

— Станала си много красива, Джули — каза, повдигайки същата ръка нагоре, за да стисне гърдата ми. Беше тази, която Дорнан беше ухапал, и аз потръпнах.

— А ти си станал истински... — Не успях да завърша изречението си, защото се чу проглушителен изстрел точно пред мен и изведнъж Джими вече го нямаше. Имам предвид, беше там, но имаше куршум в слепоочието, а частици от него бяха опръскали лицето и раменете ми. Сякаш на забавен кадър той се свлече на земята с ококорени очи, а река от тъмночервена кръв избликна от двете страни на главата му. Изглежда куршумът беше минал от едната и беше излязъл от другата страна на главата му.

Горчиви капки течност се стекоха върху езика ми и ми се повдигна. Кръвта му. Кръвта му е в устата ми. Повърнах до тялото му, давейки се от киселинната слюнка.

Имаше ужасен вкус, но поне беше по-добре от кръвта му.

Обърнах глава, за да видя, че Джейс ми говори нещо, но не можех да го чуя. В този момент осъзнах, че съм оглушала напълно благодарение на изстрела. Наблюдавах как устата му се движи, докато ме разтърсваше и правеше анимирани жестове с ръцете си.

Превъзходна актриса си. Думите му отпреди ме връхлетяха в нощта.

На лицето ми се разтегна кисела усмивка, когато започнах да осъзнавам какво беше направил. Беше убил Джипси Брадър. Заради мен. Думите напуснаха устата ми, преди да успея да се спра.

— Превъзходен актьор си — казах, едва чувайки собствения си глас, докато се поклащах на краката си.

Джейс примигна и се загледа в мен с толкова унищожителен поглед, че стомахът ми се преобърна.

— Кой е казал, че съм се преструвал? — изръмжа, а аз разбих думите му единствено защото наблюдавах как устните му се движат.

Усмивката на лицето ми продължаваше да се разширява, когато всичко стана черно и аз припаднах.

ВТОРА ГЛАВА

В продължение на много време се свестяхах и после пак изпадах в безсъзнание. Усещах главата си неприятно пълна, сякаш беше натъпкана с памучна вата, а ушите ми туптяха и бучаха с всеки удар на сърцето ми. Всичко или беше изранено, или натъртено, и знаех, че болката само щеше да се усилва с времето.

Нещо ме разбуди от дрямката и аз се повдигнах, изведнъж разтревожена. Намирах се в колата на Джейс със закопчан колан на предната седалка. Но бях сама, колата бе паркирана под една плачеща върба, която се намираше встрани от някаква малка западна бензиностанция. Надникнах през прозореца от моята страна, търсейки някакви следи от Джейс.

Нищо.

Беше тъмно, а ми се пишкаше адски много.

Протягайки се болезнено, разкопчах предпазния колан, избутах го настрани и отворих вратата. Дочух лекото й скърцане, което означаваше, че съм започнала да връщам част от слуха си. Слязох от колата на Джейс, затворих вратата внимателно зад себе си и закуцуках покрай редицата ръждясали колонки към входа на магазина.

Тъкмо бях стигнала вратата, когато Джейс изскочи навън и едва не ме събори на земята. Отначало си помислих, че се движи наистина бързо, докато не осъзнах, че аз съм тази, която се движи наистина бавно, сякаш през мъглив, кален въздух, който ме притискаше.

— Какво правиш извън колата? — попита той, премествайки хартиената торба с покупки под едната си ръка и направлявайки ме с другата. Лицето му беше измъчено и уморено, притеснено и изтощено. Всичко това по моя вина. Въпреки че, ако трябва да съм напълно откровена, бях твърде изтощена, за да ме е грижа.

Поне можех да го чуя, което беше обнадеждаващо. Беше тихо и бучащо, но все пак бе нещо.

— Трябва да пишкам — отвърнах.

Той се огледа наоколо, където не се виждаше жива душа и на километри. В далечината безброй фарове ни подминаваха с бърза последователност, което ми подсказваше, че трябва да сме близо до щатската граница.

— Стига си викала — просъска той.

— Не викам — казах безмълвно, застанала там боса и изведнъж усетила смразяващия студ на свежата есенна нощ.

— Напротив — отвърна той и притисна ръката си ниско на кръста ми. Когато стигнахме колата, той отвори вратата на пасажерското място и посочи към седалката. — И не можеш да отидеш там.

— Защо? — попитах, оставяйки го да ме избута обратно на седалката.

Той въздъхна, протегна свободната си ръка към огледалото за задно виждане и го обърна към мен, за да мога да се видя. Поех си рязко въздух, когато се взрях в отражението си.

Цялата бях покрита с пръски кръв. Ама адски много. По дяволите Джими и проклетото му грозно лице, което се пръсна точно пред мен.

— По дяволите — промърморих и избутах огледалото настрани, за да не се виждам повече. Отново ми се повдигна и преглътнах.

Джейс игнорира проклятието ми, затвори вратата и заобиколи до неговата страна. Качи се на шофьорското място и хвърли повечето от торбите на задната седалка, запазвайки единствено пакет с кърпички и бутилка вода в скута си. Наблюдавах го, докато разви капачката, отвори пакета и извади шепа кърпички. Притисна гърлото на бутилката към хартията и протегна ръка през отворения си прозорец, за да изтръска излишната течност.

Подскочих, когато притисна студената, влажна кърпа към лицето ми с твърд, но нежен допир. Застина за момент, повдигайки кърпата от кожата ми толкова дълго, колкото да ме погледне въпросително.

Кимнах и той продължи. Наблюдавах вцепенена и премръзнала, докато кърпичката ставаше червена. Още кърпички. Още вода. Когато приключи, в скута си имаше купчина от светлочервени кърпички, а водата почти беше свършила.

— Ето — каза, а звукът от говора му се мъчеше да си проправи път през бученето в ушите ми. — Пий.

Поех бутилката с вода и я повдигнах нетърпеливо, отпивайки колкото се може по-бързо и повече. В този момент ме обзе паника и умът ми се избистри.

Какво щеше да ми направи? Искам да кажа, застреля Джими, така че би трябвало да му вярвам, нали така?

Вярвах му. Винаги съм му вярвала. Но от това доверие ме побиваха тръпки. Щях да го последвам до бездната на Ада, ако ме помолеше, и дори нямаше да попитам защо.

Сърцето ми се сви от мъчителна любов и едва не проплаках. Притиснах длан към гърдите си, а дъхът ми изведнъж се учести, докато се борех да запазя контрол. Бях имала много паник атаки, обикновено прекарани в гардероба на Елиът всеки път, когато чуех мотор или залповете от ауспуха на кола. Не бях изпадала в такава от много дълго време.

Предполагам защото досега съм се контролирала. Крехък контрол, който сега бе напълно разбит. Дорнан не бе умрял. Същността на това ме удари като товарен влак.

В далечината прогърмя оръжие или може би ауспухът на кола — никога не можех да направя разлика между двете. Но каквото и да беше, дълбокото бумтене си проправи път в гърдите ми и се уви около сърцето ми, карайки го да препуска бясно.

Джейс събра окървавените кърпички и ги захвърли на задната седалка, преди да се обърне към мен. Лицето му се изкриви загрижено, докато ме наблюдаваше как превъртам. Изведнъж стана толкова задушно, че изпитах нужда да изляза от колата. Отворих вратата и се отпуснах върху мръсния асфалт, който бележеше границите на бензиностанцията. Чух как Джейс извика нещо зад мен, но не обърнах внимание. Викаше една дума — три срички отново и отново — и когато краката ми затичаха по голия асфалт, осъзнах, че вика името ми. Джулиет! Джулиет!

Втурнах се като подплашен заек към задната част на бензиностанцията и спрях за момент. Имаше редици изсъхващи царевични стебла, поле, което отчаяно се нуждаеше от вода така, както аз се нуждаех Дорнан да получи табелка на пръста си в моргата. С две думи, ако полето не получеше вода, а Дорнан не умреше, аз и царицата щяхме да сме адски преобани.

Джейс зави на ъгъла зад мен.

— Защо бягаш? — попита задъхан.

Още залпове. Силни. Проглушаващи. Изстрели?

Побягнах.

Защо бягах? Нямах представа. Щом се гмурнах между царевичните стъбла, те се допираха в мен и драскаха голите ми рамене. Усецах болка в стъпалата, когато грубата шума прободеше меката плът.

Все още викаше името ми, тези три срички отново и отново, карайки ме да бягам по-бързо и да се задъхвам.

Джу-ли-ет.

Успокой се, казваше рационалният глас в мен. Просто имаш паник атака. Срив. Всичко ще бъде наред.

Бум.

Но другият глас, петнадесетгодишното момиче, което се пъхаше в шкафовете и под леглото, когато се изплашеше от силни звуци... Тя беше ужасена. Освен това си повтаряше: Дорнан е жив. Дорнан е жив.

Исках да послушам рационалния глас. Наистина. Но другият беше толкова по-силен. А и Джейс. Бях се отдалечила още повече от него, затова се свлякох на земята върху пръстта и грубите, грапави царевични обвивки, които се забиваха в плътта ми. Притиснах коленете си близо до гърдите и зарових лице в тях, така че да не виждам нищо, така че да съм в безопасност. Да съм скрита.

Останах така дълго, точно колко не знам. Накрая започнах да се унасям, докато една ръка не ме сграбчи за рамото и не се събудих.

Беше адски тъмно, сгушена между тези царевични стъбла. Писъкът ми даже не успя да прониже изолираната им плътност. И тогава, преди да съм успяла да се преборя, една голяма длан покри устата ми. Силни ръце се увиха около гръдния ми кош и ме повдигнаха така, че краката ми не докосваха земята. Ритах и се мятах, но се изморих бързо, тъй като адреналинът ми се беше изчерпал, а тялото ми беше пострадало и изтощено.

— Успокой се — каза Джейс и този път можех да го чуя ясно. Какво, по дяволите, се случваше със слуха ми?

Отпуснах тялото си малко по малко, докато не увиснах в ръцете му, все още във въздуха. Внимателно ме пусна да стъпя на земята и ме завъртя в обятията си, така че лицето ми да е към гърдите му. Бузите ми бяха мокри, но не можех да разбера защо. Плачех ли?

Не. Валеше. Малки капки дъжд капеха върху лицето ми, сякаш небето плачеше за мен, когато Джейс повдигна брадичката ми със силните си пръсти.

— Защо побягна? — попита, а лицето му се смръщи от загриженост. — Мислиш, че ще те нараня ли?

Поклатих глава и потръпнах, когато още един силен удар разцепи мрака, този път по-близо до нас. Ръцете на Джейс се стегнаха около мен, когато отново започнах да се паникьосвам и да се опитвам да избягам от него.

— Изстрели — успях да кажа. — Някой стреля.

Тогава той се усмихна, а аз не можех да си представя кое в стрелбата по някой му се струваше толкова забавно. Посочи към небето с една ръка, увита около раменете ми, и лицето му се озари.

— Фойерверки, Джулс — каза нежно, притискайки ме колкото се можеше по-близо до гърдите си. — Виж.

Килнах главата си назад, така че да гледам право в мастилено черното нощно небе. Разтресе ме още един гръм, но този път не извърнах поглед, защото изведнъж небето се озари с блещукащи парченца светлина, които приличаха на падащи върху земята диаманти.

И просто така, страхът ми вече беше изчезнал.

* * *

Зарята приключи и Джейс ме поведе отново към колата, закопчавайки ме с колана за седалката, сякаш бях малко дете. Не ми убягна изкусния начин, по който натисна бутона за заключване, което означаваше, че не мога да отворя вратата си от вътрешната страна.

— За твое добро — каза, като ме заклеци в колата. Не отговорих. Тялото ми бе натежало и премръзнало, а кожата ми бе влажна от ситния дъждец, който пръскаше отвън.

— Трябва да поспиш — продължи той, думите му бяха пресипнали и приглушени.

Пътувахме в тишина. Беше нощ и трябваше да се връщаме обратно в жилищната сграда на клуба, но вместо това Джейс обърна колата и потегли към апартамента си.

Едната му ръка беше на волана, а другата стискаше моята. Виждах го как през няколко минути ми хвърляше скришом погледи. Пръстите ми бяха като премазани в голямата му длан. Сякаш се държеше здраво за мен, страхувайки се, че ако ме пусне, може да се понеса в тъмнината все едно съм била само плод на въображението му. Не говорихме. Взирах се напред, забелязвайки от време на време сълзите по бузите ми с периферното си зрение, когато минавахме под някоя изключително ярка улична лампа.

И тогава пристигнахме у дома. Неговият дом.

Нашето убежище.

Изглеждахме окаяна двойка. Той беше на автопилот, а аз изпадах в шок, неспособна да проговоря или да помръдна. Останах вкопчена в седалката, от очите ми бликаха нови сълзи, докато срамът и вината ме притискаха толкова силно, че се чувствах така, сякаш се давя.

Силното момиче — борецът — вече я нямаше. На нейно място беше това смирено, ужасено дете, чиято съдба лежеше в ръцете на момчето, което бе обичала.

Момчето, което все още обичаше.

Вратата ми се отвори и аз бях подканена да се изправя и след това да изкача стълбите. Ушите ми още бучаха. Цялото ми тяло се тресеше. Устните ми все още бяха чувствителни от разтърсващата целувка на Джейс, която имах чувството, че бях получила преди векове, вместо само преди няколко часа.

Когато стигнахме първия етаж, Джейс ме придържаше с една ръка около кръста, докато тършуваше за ключа на входната си врата.

Когато най-накрая влязохме, видях дивана му и за момент ми се привидя, че баща ми стои на него и ни наблюдава. Примигнах и той изчезна като призрачен спомен, породен от свръх активното ми въображение.

Джейс ме поведе към банята и аз зърнах изражението си в огледалото, докато той пускаше душа — топла и силна струя. Бях същинска бъркотия. Имах наслоени по косата си прах и мазилка, отломки от взривната вълна, която разцепи на две предната част на имението на Емилио като нож, режещ масло, само че причинявайки много, много по-голям безпорядък. И на всичкото отгоре имаше и петна от засъхнала лепкава слуз в косата ми, която знаех, че е късметлийската ми порция от кръвта и мозъка на Джими.

Взрях се в пода, защото не можех да погледна към Джейс. Очите му обходиха лицето ми и аз се зачудих какво ли търсеше да види на него. Доказателство? Разпознаване? Спомени?

Усещах ушите си влажни и се зачудих дали не кървяха, защото все още не можех да чувам добре, а бученето в главата ми беше стигнало връхната си точка.

Караше ме да се чудя как, по дяволите, всички други оцеляха, а аз все още бях разтърсена от взривната вълна от мотора на Дорнан, след като бях много по-далеч.

Как беше оцелял Дорнан?

Знам, че вероятно не чувах, защото Джейс беше застрелял Джими на сантиметри от лицето ми. Но бях разтърсена от взривната вълна много преди Джими да се намеси.

— Панталоните — каза Джейс, докато клекнал пред мен подръпваше дънките ми. Гледаше ме така, сякаш вече го беше казал няколко пъти, но ако беше така, то не го бях чула. Отворих уста да му отвърна, че буквално бях оглушала, но тъй като не успях да оформя думите, просто стиснах устни и преглътнах измъчено.

Разкопчах копчето на дънките си и се хванах за раменете му, когато той ги свлече надолу, а аз отстъпих от тях с треперещи крака. Той се надигна и се опита да ме погледне в очите, но аз извърнах глава и се загледах като хипнотизирана в струята на душа, която се удряше в лъскавите бели плочки на стената и издигащите се облаци пара.

Нещо в мен повехна и загина, когато се сетих за душа ми с Дорнан в тази същата баня. Коленичила, задушавайки се, докато той навираше пениса си до гърлото ми, а раната, която бе нанесъл на крака ми, пулсираше и кръв бликаше от разкъсаните шевове върху плочките. Пръстите ми докоснаха несъзнателно мястото на крака ми, където ме бе пронизал толкова жестоко, и проследиха изпъкналия хоризонтален белег на бедрото ми.

Как изобщо Джейс щеше да ми прости?

Бях като вцепенена, докато издърпа блузата ми през глава и я захвърли в ъгъла. Стоях безмълвна, неспособна да продумам, да заплача или да възприема каквото и да е.

Забелязах с крайчеца на окото си, че за момент Джейс застина на място, и се обърнах към него изведнъж притеснена. Гледаше към белезите на бедрото ми, онези, прикрити от красивата татуировка на

Елиът, и ахнах, когато притисна топлите си треперещи пръсти към студената ми плът.

Веднага щом ахнах, той отдръпна ръката си, откъсна поглед от мен и мушна дланта си под струята на душа. Хвана ме за рамото с влажната ръка и ме подкани под течащата вода.

Все още ме наблюдаваше пламенно. Какво ли си мислеше? Че ще изчезна, ако премигне?

А може би щях. Може би щях да се разтопя на пода и да се оттека в канала, напълно изчезнала. Като призрак.

Представата в съзнанието ми беше обезпокоителна, затова се опитах да я прогоня. Което може би не беше най-добрата идея, тъй като веднага щом се отървах от нея, си спомних за последния път, в който се къпах в тази баня — току-що излязла от спешното отделение, след като едва не бях убита от кокаина, който бях отровила. Сякаш мисълта, че съм духала тук на Дорнан, не беше достатъчно ужасна, че да си спомня и за нещо още по-ужасяващо. Тази баня беше пълна с твърде много лоши спомени.

Божичко. Не можех даже да си представя какво ли си мисли Джейс за мен.

Изведнъж ме осени, че момчето с тъжните очи, което стоеше до мен и ме придържаше под душа, докато аз пристъпвах неохотно от крак на крак, все още беше напълно облечено под струята.

— Целите ти дрехи са мокри — изграчих или поне ми прозвуча като тихо грачене, защото едва можех да чуя.

Джейс се усмихна тъжно, поглеждайки надолу към черната си тениска и дънки, които сигурно тежаха цял тон с водата.

— Не исках да останеш с погрешно впечатление — каза той и аз кимнах безизразно.

Погрешно впечатление? Сърцето ми се сви, когато осъзнах, че говореше за секс. Не се беше съблякъл, защото не искаше да си мисля, че може би иска секс. Разбира се, това даже не ми беше минало през ума. Но си спомних за последния път, в който ме видя, последния път, в който наистина ме видя преди да умра, и нямаше как да не се зачудя колко ли пъти се беше сещал за онзи ужасяващ следобед през последните шест години.

Разбира се, че щеше да се страхува да ме докосне. Разбира се.

Очите ми запариха и се сетих, че все още бях с глупавите сини лещи, които най-вероятно бяха покрити с прах и отломки. Имах късмет, че на тяхно място няха забити шрапнели. Измих ръката си под водата, плъзнах пръсти върху очите си, магнах сините кръгчета и ги пуснах да се понесат към канала. В крайна сметка знаеше коя съм. Нямаше смисъл да се крия.

Наблюдаваше ме внимателно, и веднага щом хвърлих контактните лещи на пода, хвана брадичката ми нежно с ръката си.

— Погледни ме — каза тихо и аз изпълних. Взрях се в него с насълзени очи и се зачудих какво виждаше. Какво чувстваше. Моментът беше сюрреалистичен. Парата от душа, ярко белите плочки. Моментално ме накараха да си помисля, че сигурно съм мъртва.

— Ето те — изрече той. — Наистина ли си тук? Истинска ли си?

— Така мисля — прегракнах и стиснах ръка около татуирания му бицепс.

— Лицето ти — каза. — Какво е станало с него?

Беше толкова различно, че не можех даже да обясня.

— Няма го — отвърнах бързо. — Това беше единственият начин, по който можех да го заблудя.

Той се загледа в лицето ми, прокара пръсти по променените ми скули, по тънкия ми нос и естествените ми устни, преди да стигне до очите ми, които бяха същите като преди.

— Джулиет — прошепна.

Болеше ме от начина, по който изрече името ми. Лавина от мъка и облекчение изригна от мен и аз зарихах съкрушено. Той ме придърпа по-близо до себе си и останахме там под душа — истинско олицетворение на скръб и жал, докато водата отмиваше парченца мазилка и прах от кожата ни.

Само ако можеше да отмие и греховете ни толкова лесно.

ТРЕТА ГЛАВА

Душът ни приключи твърде бързо с бликването на студената вода, подсещайки ни, че топлата беше свършила. Бавно, сякаш газехме през плаващи пясъци, се подсушихме с хавлиите и излязохме от банята. Джейс свали мокрите си дрехи и ги замени със същите, обаче сухи, след което ми донесе долнище на анцуг и тъмносиня тениска. Излезе от стаята и аз махнах мокрото бельо от гърдите и бедрата си, пременяйки се с чистите дрехи.

Беше напълно различна обстановка от последния път, когато бях тук само преди няколко дни, а Джейс мислеше, че или съм ченге, или поне се чукам с такова. Елиът. Трябваше да се свържа с него. Сигурно щеше да се побърка от притеснение.

И аз се притеснявах. Беше ли в безопасност Елиът? Джейс каза, че го е проучил. Знаеше, че Елиът е бил ченге. Преди броени дни знаеше повече за Елиът, отколкото за мен.

До онзи телефонен разговор не бе имал представа. Чудех се с кой ли беше говорил на паркинга, когато разбра коя съм. Чудех се какво ли му бяха казали.

Какво ме беше издало? Как ме беше разкрил? Въпроси, които трябваше да задам на Джейс, но не сега.

Все още се страхувах до смърт от отговорите.

Напуснах колебливо пределите на спалнята му и се отправих към всекидневната и отвъд нея към кухнята. Улових богатия мирис на доматиен сос и последвах аромата, когато стомахът ми изведнъж изкъркори от глад. Елиът. Точно така. Огледах всекидневната и забелязах дамската си чанта върху дивана.

Запътих се натам несигурно, придържайки се близо до стените и ъглите на стаята. Вече не държах всички козове и чувството да бъде толкова уязвима и открита ме правеше неспокойна. Все още имах онова усещане в себе си, което ми казваше „изпарявай се“, но аз го преглътнах сякаш беше буца, надигаща се в гърлото ми.

Затършувах припряно в чантата. Нямах телефон. По дяволите. Може би Джейс го бе взел. Може би беше в колата. Бях запомнила номера на Елиът, така че трябваше само да намеря стационарен телефон и да му съобщя, че съм в безопасност.

— Това ли търсиш?

Обърнах се да видя Джейс, застанал на прага на кухнята с телефона ми в едната ръка, а в другата батерията му. Направо страхотно.

— Току-що го изключих — каза, разглеждайки батерията. — Проблем ли ще бъде?

Знаех какво ме питаше. Питаше ме дали някой щеше да ме проследява с джипиес.

Поклатих глава. Елиът не беше казал нищо за проследяване на телефона. И все пак стомахът ми се сви от притеснение. В крайна сметка той ми беше дал телефона. Ако питах мен, ме беше държал под око още от момента, в който ми беше връчил яркорозовия айфон в склада.

— Добре — отвърна Джейс, като прибра двете части и изчезна обратно в кухнята.

Изваждаше чиния с лазаня от микровълновата, когато запристъпих след него със сведен надолу поглед. Посочи към малката кръгла масичка, която се намираше между кухненския плот и вратите, които водеха към терасата.

— Сядай.

Тонът му беше нежен, но непоклатим, затова седнах на стола, който бе издърпал за мен, и се приближих възможно най-близо до масата, докато той оставяше чинията пред мен.

Седна срещу мен и ме загледа очакващо.

— Първо яж — каза, посочвайки към масата, — а после говори.

Чакаше търпеливо, докато забивах вилицата си колебливо в слоевете паста и месо, вкусвайки храна за първи път от незначително колко време. Изведнъж започнах да загребвам колкото се можеше по-бързо, като се опитвах да спазвам някакво благоприличие, но безуспешно. Когато ометох всичко от чинията, оставих вилицата и тя издрънча върху празния порцелан.

Джейс отново ме гледаше с онова изражение, което говореше „не знам какво да те правя“.

— Нека излезем на терасата — казах. Първото нормално изречение, което изрекох, откакто ме беше повалил на паркинга преди няколко часа.

Той присви рамене и направи жест да водя. Избутах стола си назад, изправих се и тръгнах към вратата. Бях изтощена и ми отне няколко опита, докато най-накрая успях да я отворя.

— Наистина трябва да започнеш да заключваш — казах нежно. — Никога не знаеш кого може да свариш тук.

Последва ме отвън и седна срещу мен, а единствените звуци идваха от вълните, които се разбиваха под нас.

Изглеждаше решителен, докато задържаше погледа ми с тези негови очи, които ме погубваха всеки път щом ги погледнех.

— Започни от самото начало — изрече. — Кажи ми всичко.

Не беше въпрос. Беше заповед.

Страхът от мисълта да научи най-дълбоките ми и тъмни грехове отстъпи пред облекчението, за което копнеех: облекчението, че помежду ни повече нямаше да има стена от тайни, която да ни разделя.

За първи път не се поколебах.

И му разказах всичко.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Казах му всичко, което се беше случило от момента, в който Елиът ме измъкна от болницата, където Джипси Брадърс се бяха събрали, за да ме убият, до момента, в който бомбите избухнаха. Пропуснах подробните детайли, засягащи Дорнан и Елиът, защото не можех да понеса да разстроя Джейс повече, отколкото вече беше разстроен. А и без това той знаеше. Беше виждал. Фактът, че бях имала сексуална връзка с Дорнан по собствено желание винаги щеше да води до загуба на каквато и да е надежда между мен и Джейс.

Гласът ми беше непоколебим, докато приказвах. Не плаках. Обобщих всичко изключително нехайно, сякаш говорех за някоя друга. Някоя непозната.

Горкото момиче.

Когато приключих, прочистих гърло и се изправих.

— Трябва да се обадя на Елиът — казах му. — Сигурно се побърква от притеснение.

Ръката на Джейс се стрелна към мен, изненадвайки ме, когато уви пръстите си около рамото ми и ме издърпа отново надолу.

— Не — каза той, — още не сме свършили.

Седнах и се загледах в пода.

— Никога няма да свърши — прошепнах. — Не и докато той е жив.

Той придърпа стола си по-близо, ръката му се уви около врата ми, а аз се загледах как се бори с противопоставящите се емоции на гняв и привързаност, които бяха ясно изписани на лицето му. Отначало хватката му беше почти жестока, властна, но дланта му беше топла и отпусната. Притиснах се към допира му, малък отдих от есенния бриз, който ме разхлаждаше, докато духаше право от океана.

— Спомняш ли си последния път, когато бяхме тук? Преди шест години?

Кимнах, наслаждавайки се на чувството от пръстите му, който се плъзгаха нагоре-надолу по врата ми. Тогава ме връхлетя спомен от

миналото — двамата с Джейс седящи на дивана, хванати здраво за хлъзгащите се от потта ръце, докато баща ми и доведената майка на Джейс крояха план да избягат от Джипси Брадърс и всички ужасни неща, които вървяха с тях.

— Не успяха да се измъкнат — Джейс каза сериозно. Изпуснах една тиха въздишка, почти като стон, но с повече сила и емоция.

— Знам — отвърнах, а изведнъж очите ми плувнаха отново.

— Съжалявам — каза той. — Сигурно си се надявала, че са се измъкнали по същия начин като теб.

Присвих рамене.

— Предполагам една малка част от мен винаги се бе надявала. Но дълбоко в себе си знаех. Не са успели. — Последното изречение беше шепот, който и самата аз не можех да чуя.

— Беше ли там, когато умря? — попитах.

Лицето на Джейс се напълни с тъга. Той пусна врата ми и ме хвана за ръката, стискайки я.

— Да.

Преглътнах немошно и затворих очи, когато изживените ужаси затанцуваха пред потъмнелите ми клепачи.

— Измъчваха ли го?

Още едно стискане. Поколеба се с една секунда по-дълго.

— Не.

— Не си много добър лъжец — казах накъсано и отворих очи да го погледна.

Той клюмна видимо в стола си, заби поглед в земята, а раменете му се отпуснаха.

— Не — отвърна печално, — не съм.

* * *

Чукане. Отначало тихо и далечно, но не след дълго се засили, докато не се чуваше така, сякаш някой блъскаше по входната врата на апартамента на Джейс.

Погледите ни се срещнаха. Изражението на Джейс наподобяваше напълно паниката, която изпитвах в гърдите си.

— Казала ли си на някой, че си тук?

Поклатих глава и тогава се сетих за мъжа в болницата.

— Мислиш ли, че някой те е видял как застрелваш Джими?

Лицето на Джейс пребледня, преди да се върне отново към хладната и гневна маска, с която бях свикнала.

— Съмнявам се. А има и друго. Трябваше да съм в клуба.

Захапах устна и погледнах към вратата, когато чуването спря толкова внезапно, колкото беше започнало.

— Стой тук — каза Джейс, като измъкна някакво оръжие от колана си и го килна нагоре. Повдигнах вежди, които сякаш казваха: „Няма да чакам тук“, но той ми махна раздражено с ръка.

— Сериозен съм! — просъска. — Ако се нуждая от помощта ти, ще ти я поискам.

Завъртях очи.

— Е, поне имаш ли да ми дадеш оръжие, за да мога да се защитавам?

Той ме погледна несигурно.

— Откъде да знам, че няма да ме застреляш?

За малко да падна от стола си.

— Това съм аз. Ако исках да те застрелям, вече щеше да си шибан труп.

Той въздъхна.

— Да, добре казано. Има едно под средната възглавница на дивана. Вземи го и не мърдай оттук, чуваш ли?

Едва не отвърнах „да, тате“, но това някак си не беше готино, като се имаше предвид настоящата ни ситуация, в която се чуках с баща му и прочее. Вместо това просто кимнах и го последвах в къщата. Той се отпрати към входната врата, докато аз се отклоних към хола и паднах на колене пред дивана. Хванах езичето на средната възглавница, повдигнах я леко и пяхнах другата си ръка под нея. След няколко опипвания пръстите ми се докоснаха до нещо студено и метално. Внимателно опипах дръжката и обвих дланта си около нея, внимавайки да не е насочен към мен. Когато го извадих, видях, че е револвер с пуснат предпазител. Повдигнах механизма и отворих патронника, спокойна да видя, че беше пълен с лъскави, месингови на цвят патрони. С едно движение на китката патронника се затвори отново готов за действие, когато и да реша да натисна спусъка.

Макар да се надявах, че няма да се стигне до там. Защото ако на входната врата стояха Джипси Брадърс, шест куршума нямаше да ми стигнат доникъде.

Промъкнах се обратно на терасата, както ми беше наредено, ослушвайки се за Джейс. Беше трудно — слухът ми все още беше ужасен, бученето все още неспирно и пронизително. Притворих плъзгащата врата на терасата и останах сама, като изключим оръжието в ръцете ми и масата зад гърба ми. Погледнах притеснено към ръба на терасата. Стигаше ми до пъпа, но можех да се обзаложа, че ако някой ме застреляше право в главата, щях да полетя директно към асфалта долу. Мисълта не беше успокояваща. Предпочетох да приклекна.

Бях се заслушала за някакъв звук откъм вратата толкова съсредоточено... толкова, че не разбрах как някой се спусна зад мен, буквално отгоре.

Забелязах някакъв мъж, облечен изцяло в черно и с черна маска върху главата, да се приземява точно до мен на терасата. Какво, по дяволите? Пресегна се за оръжието в ръцете ми, а аз се паникьосах и изпищях, докато се прицелвах.

— Не стреляй! — просъска с глас, който бих познала навсякъде. Сниших оръжието, докато той сваляше маската, разкривайки разрошената си коса и блесналите си от вълнение и притеснение очи.

— По дяволите, за малко да те застрелям! — извиках шепнешком на Елиът, като размахах ръце насреща му, сгълчавайки го сякаш беше дете. Загледах се по-отблизо и видях, че беше закачен за дебело черно въже, което висеше от горния апартамент.

— Скочил си тук с бърнджи? — попитах впечатлена.

Той се откачи от въжето и тръгна напред.

— Добре ли си? Нарани ли те?

Отне ми момент да помисля.

— Кой? — попитах глупаво. — Дорнан?

— Джейс — просъска той и погледна към вратата. Беше отчасти затъмнена от коридора и се зачудих дали Джейс ни чуваше в момента.

— Не — отвърнах категорично и поклатих глава. — Разгада всичко, Ел. Знае коя съм.

— Не си го убила — каза Елиът, като погледна към осветената част на входната врата и после отново към мен.

Поклатих глава.

— Никога не съм имала такова намерение.

Изглеждаше отвратен.

— Ще те довърши, знаеш това, нали?

Присвих рамене.

— Той не е като тях, Елиът. — Докато говорех, изведнъж ме връхлетя една мисъл: — Как разбра, че съм тук?

Той не отговори, но изражението му беше красноречиво. Стомахът ми се присви, когато нова вълна на съмнение заля съзнанието ми.

— Телефонът... — прошепнах заговорнически. — Следил си ме.

Той не каза нищо, но истината беше изписана на лицето му. Следял ме е. Не знаех дали това ме караше да се чувствам ядосана или облекчена.

В апартамента премина тъмна сянка и входната врата се затръшна.

Елиът реагира веднага, като нахлузи маската си отново и извади един голям пистолет от колана си. Хвана ме за лакътя и, отваряйки плъзгащата се врата възможно най-тихо, ме задържа след него. Влезе в апартамента безшумно, ботушите му не издаваха и звук върху теракота, докато ме придържаше зад себе си с една ръка, а с другата държеше оръжието си пред него, сякаш цял живот бе тренирал за това.

Джейс сигурно беше във всекидневната и отчаяно се надявах, че няма да е в компанията на някой Джипси Брадър. И без това щеше да ми е трудно да му дам обяснение за Елиът. Входната врата беше затворена, но отвъд ъгъла можех да видя, че прозореца във всекидневната беше широко отворен, карайки завесите да се надигат в стаята като полудели, танцуващи призраци.

И тогава Джейс се появи пред нас с протегнато напред оръжие. Вероятно беше много глупаво от моя страна, но водена от импулса, скочих между двамата като някакъв вид човешки щит или посредник.

— Не стреляйте! — извиках и на двамата, заставайки пред Елиът, който сега приличаше повече на Батман.

Джейс изглеждаше бесен.

— Отдръпни се, Джулс — каза през стиснати зъби.

— Той е приятел — казах отчаяно, като погледнах през рамо към Елиът. — Елиът, свали си проклетата маска, за да може да види лицето ти.

ПЕТА ГЛАВА

Косата на Джейс все още беше влажна, а ръката, с която се прицелваше, беше опъната като въже. Нито един от двамата не сними оръжие, но Елиът беше свалил маската си и изглеждаше разгневен.

Челюстта му трептеше, докато гледаше към Джейс и мен, а горчивото предположение в очите му беше ясно като ден. И двамата току-що се бяхме изкъпали и аз носех дрехите на Джейс. Не беше трудно да се отгатне какво си мисли, че сме правили. И не можеше да е по-далеч от истината.

— Е... — подхвана Елиът.

— Не започвай — казах, поклащайки глава. — Не започвай даже. Малка част от горчивината се изпари, но той не свали оръжие.

— Виж ти... ченгето — каза Джейс подигравателно над рамото ми, докато погледът ми заподскача между двамата. — Кажи ми защо да не те застрелям на място. Ти би го направил при първа възможност.

— Дайте ми оръжията си — казах настоятелно и повдигнах длани към тях. — Или и на двамата ще ви се наложи да ме застреляте, за да се докопате един до друг.

Изглежда и двамата се замислиха върху казаното, докато секундите се изнизваха мъчително бавно.

— Всички имаме общ интерес — настоях. — Да се погрижим Дорнан да не нарани никой друг.

Елиът се изхили, пляскайки оръжието си в лявата ми длан. Не го пусна обаче, не и докато Джейс не направи същото, макар и неохотно.

— Мисля, че ще откриеш, че общият интерес си ти — каза Елиът язвително, оставяйки ме да взема оръжието от ръката му. Джейс също пусна пистолета си и аз незабавно освободих пълнителите, като ги оставих да паднат на земята, превръщайки пистолетите в безполезни. Захвърлих ги върху дивана и заобиколих двамата мъже, които бях обичала повече от всичко в различни етапи от живота си. Тях и баща ми.

„Измъчваха ли го?“

„Не.“

„Не си много добър лъжец.“

Сърцето ми се сви.

Извадих оръжието си — единственото, което ставаше за нещо на този етап — и посочих и на двамата да седнат на дивана.

— Настанете се, момчета. Имаме много да наваксваме.

Джейс ме погледна невярващо.

— Ебаваш се с мен, нали?

Елиът промърмори нещо под носа си.

— Моля? — попитах. Нервите ми бяха опънати, а ушите ми бучаха.

Той ми се усмихна широко и повтори силно:

— Казах, че така изглежда.

— Какво изглежда така? — попитах внезапно раздразнена и на двамата.

— Че се чукаш с мен — отвърна Джейс, изглеждайки отегчен, докато заемаше мястото си в най-отдалечения край на дивана. — Мисля, че любовцията ревнува.

— Не ревнувам — сопна се Елиът, като все още не желаше да седне близо до Джейс.

— Пич, ревнуваш и още как — каза Джейс. — Не се тревожи. Не съм я докоснал. За разлика от баща ми.

Той ме изгледа и нещо болезнено ме сви в гърдите, докато се опитвах да се поставя на негово място.

Толкова бях прецакана.

— Е — започна Джейс, като подпря крака върху масичката за кафе, — значи си ченге, а?

— Бивше — отвърна Елиът хапливо, навъртайки се около другия край на дивана.

— Ясно — каза Джейс презрително, очевидно съмнявайки се. — Както и да е. Какво, по дяволите, правиш в апартамента ми?

Елиът стисна юмруци.

— Ел... — казах нежно, предупреждавайки и молейки го едновременно.

— Тук съм да се убедя, че не убиваш момичето ми.

Джейс се засмя горчиво и ме погледна.

— Значи наистина ти е гадже.

Загледах се в Елиът раздразнена.

— Бивше — казах категорично. — Той е бившето ми гадже.

— Така ли? — отвърна Джейс. — И той ли те е мислил за мъртва в продължение на шест години, или този ад е запазен специално за мен?

Отново онази болка, която присвиваше гърдите ми като пепелянка, увита около студеното ми мъртво сърце. О, господи! Това беше толкова трудно. Лицето на Джейс беше изпълнено с толкова гняв и болка и това, което ми се искаше да направя, бе да ги залича, но не можех.

Изглежда можех единствено да влоша нещата.

— Аз съм този, който я спаси от шибаното ти семейство — намеси се Елиът пламенно, докато измерваше Джейс с поглед. Джейс се изправи от мястото си и двамата застанаха лице в лице със стиснати юмруци и горящи погледи.

— Обаче не успя да ѝ попречиш да се върне, а, свалячо? — контрира Джейс. Стопяваха разстоянието помежду си светкавично, сякаш бяха придвижвани от някаква магнетична ярост, която им заповядваше да си откъснат главите.

— Спрете! — извиках.

И двамата ме погледнаха така, сякаш бяха забравили, че съм там.

— Моля ви — замолих. — Моля ви, не може ли вместо всичкото това перчене да поговорим?

Джейс повдигна вежда, но отстъпи с крачка от Елиът.

— Току-що уби четирима души, а сега искаш да седнем и да поговорим?

— Мъжът има право — каза Елиът, потърквайки брадичка. — Станала си много властна.

— Изключително властна — съгласи се Джейс и зае мястото си на дивана.

— Е — отвърнах саркастично с изкуствена усмивка на лицето, — не сте ли просто най-добри приятели изведнъж?

Елиът се засмя горчиво и се настани в другия край на дивана, колкото се може по-далеч от Джейс, но все пак беше седнал. Преборих се с желанието си да завъртя очи и вместо това седнах върху масичката за кафе, като подпрях крака на ръба на дивана. Бях с лице и към двамата и така можех да се мушна между тях, ако още едно мерене на

пишки излезеше извън контрол. Беше повече от ясно, че и двамата са в пълна бойна готовност, но поне не размятаха юмруци. Засега.

Захапах устна и се загледах в облегалката на дивана, опитвайки се да измисля откъде да започна.

— Ужасно мълчалива си за момиче, което иска да поговорим — каза Джейс.

Преместих поглед към него.

— Просто се опитвам да намеря подходящите думи.

— Откъде разбра, че е тя? — Елиът попита Джейс внезапно, прекъсвайки ме така сякаш не съществувах.

— Получи обаждане — казах аз изведнъж и изправих гръб. — Кой беше? Знаят ли коя съм?

Джейс повдигна ръце пред себе си, очевидно раздразнен от вълната въпроси.

— Уоу! Беше мъртва в продължение на шест години, а сега си тук и чукаш баща ми и ти си тази, която задава въпроси?

Отново се приведох. Беше прав.

— Извинявай — промърморих.

— Накарах един приятел да проучи някои неща. Теб, по-точно — каза той, гледайки към Елиът. — Следите ни доведоха до онази нощ в болницата, където Джулиет се предполагаше, че е умряла.

Елиът повдигна вежди.

— Значи въз основа на това си отгатнал коя е тя? Това ми изглежда като доста голям скок в мрака.

Джейс стисна зъби и изглеждаше така сякаш си събираше мислите.

— Нямах намерение да се ровя — каза той, а бузите му почервенияха леко. Игнорира Елиът и се обърна директно към мен. — Онази нощ, когато баща ми те... промуши.

Елиът си пое рязко въздух, когато Джейс каза „промуши“ и аз повдигнах показалец, за да му дам знак да запази мълчание. Все още не знаеше за онази нощ, когато Дорнан ме завърза и завря лице между краката ми, преди да реши да забие нож в бедрото ми.

Е, вече знаеше.

— Беше... ранена — продължи Джейс — и дрехите ти бяха целите в кръв. Кълна се, не се опитвах да намеря нещо... но видях татуса ти... и за секунда си помислих, че виждам това, което крие.

Разбира се. Белезите ми. Никога нямаше да се отърва от тях.

— Беше само за секунда — каза Джейс, а гласът му беше на път да се пречупи. — Казах си, че не е нищо. Че просто си внушавам разни неща. Беше мъртва! И не приличаше на теб. Насилих се да го забравя. Но когато получих онова обаждане... трябваше да погледна отново. Трябваше да знам. — Лицето му беше набраздено с ужаса от миналото ни. — През всичкото това време си била под носа ми.

Не знаех колко дълго още можех да издържа. Пропуквах се, разпадайки се под тежестта на измамата си. Какво ли си мислеше за мен?

Божичко, сигурно ме мразеше адски много за нещата, които бях направила.

Елиът наруши създалото се напрежение, като добави още и от себе си:

— Била ти е под носа от няколко месеца. Баща ти и братята ти? Те са били под носа ти в продължение на шест шибани години. И не си се опитал да се измъкнеш? Не си се опитал да убиеш нито един от тях? След всичко, което й направиха? След това, което сложиха в нея?

Лицето на Джейс пребледня, аз извъртях рязко глава, а умоляващият ми поглед срещна този на Елиът.

— Ел, недей — казах, а в гърлото ми се надигна паника. — Не и това.

Той се изправи.

— Държах я, докато я разкъсвах отново! — В очите му имаше сълзи, а Джейс ни зяпаше с отворена уста, задъхвайки се като златна рибка.

— Какви ги говори той, Джулс — попита Джейс, а кожата му изведнъж беше станала бяла като платно. Пребледняла, лишена от всякакъв цвят, топлина или жизненост.

— По дяволите, забременя от онова, които й направиха — извика Елиът, сочейки към мен, докато говореше на Джейс.

Джейс се задави, а очите му се оцъклиха.

— Джулс, говори с мен. Не искам той да ми казва тези неща. Говори с мен.

Присвих рамене, а хладното оръжие натежа в ръката ми.

— Какво искаш да кажа? — попитах тихо. — Не лъже. Наистина се случи. Вече няма значение.

— Няма значение — промърмори Джейс невярващо, повтаряйки думите ми. — Разбира се, че има значение. Казах ти да ми кажеш всичко. Какво още криеш?

„А сега си тук и чукаш баща ми.“

— Нищо — казах вцепенено. — Бях бременна и направих аборт. След което вече не бях бременна.

Джейс покри лицето си с ръце, трепереше от ярост.

— Беше отдавна — казах нежно. — Нямаше какво да направиш.

Наблюдавах, смаяна и наранена, как Джейс се пресегна за вазата върху масичката за кафе и я хвърли с всичка сила към стената, където се разби на милион малки парченца, които се посипаха като дъжд върху канапето.

Двамата с Елиът подскочихме едновременно, когато вазата се разби, но Джейс остана равнодушен. Толкова беше разстроен. Тресеше се неспирно. Приличаше на Хълк точно преди да изгуби търпение и се надявах, че нямаше да разбие всичко наоколо като него.

Обърнах се, за да мога да държа и двамата под око.

— Не биваше да повдигаш темата — промърморих, а тонът ми беше като на намусено дете. — Много подмолно от твоя страна, Елиът.

— Млъквай! — извика ми Елиът и аз се сепнах. Не мисля, че някога преди ми беше казвал да млъквам. — Това не е шибана шега, Джулиет. Искаш го на своята страна? Добре. Но онова там е неговият баща. Неговите братя. Най-добре се постарай да го убедиш колко много заслужават да страдат. Мислиш, че е на твоята страна? Откъде знаеш, че няма да им се обади още сега и да им каже истината?

Джейс сякаш изведнъж стана по-висок, цялото му тяло се напрегна в готовност да нападне.

— За кой, по дяволите, се мислиш? — извика той и се втурна гневно към Елиът. Елиът не помръдна от мястото си и двамата застанаха лице в лице само на сантиметри един от друг. Отстъпих крачка назад, сразена от двамата мъже пред мен. Беше плашещо колко много означаваха за мен. И всичко, което искаха да направят, бе да се унищожат.

Отново онази ужасна болка, която смазваше сърцето ми в желязната си хватка. Не можех да я понасям повече. За момент ми се прииска да не чувствам нищо към тях, защото така щеше да е по-лесно

— но тогава наистина нямаше да си имам абсолютно никой на тази земя. Щях да съм напълно сама.

И двамата си викаха напрегнато, а онова познато бучене в ушите ми се появи отново. Нека спрат. Толкова бях уморена.

Ръката на Елиът ме стисна за рамото и той ме разтърси леко, докато сочеше към Джейс.

— Не можеш да вярваш на тези хора! Опитаха се да те убият, Джулс!

Изгледах Елиът кръвнишки и отворих уста да му отвърна, но Джейс ме изпревари.

— Опитах се да я спася — изръмжа и заби показалец в гърдите на Елиът. — Не беше там. Какво си мислиш, че знаеш?

Елиът се усмихна подигравателно и отмести поглед от Джейс върху мен.

— Той е синът на Дорнан — изплю, избутвайки ръката на Джейс от гърдите си с един замах.

Джейс изрева и събори Елиът на земята, където двамата се забориха за надмощие. Джейс възседна Елиът и заби юмрук право в носа му, а Елиът му отвърна, като някак си успя да се пресегне и да улови Джейс в някаква обратна хватка, която не можех да проумея. Бяха равностойни по височина, сила, техника и... ярост.

И любов към мен, осъзнах тъжно.

— Носиш кръвта на Дорнан във вените си — подразни Елиът Джейс, докато двамата се бореха. Удари го по бузата с юмрук, а след това Джейс му нанесе бърз удар в гърлото, който го накара да се дави и пъхти за въздух.

— Спрете — замолих, застанала над двамата, докато Елиът отново успя да надвие Джейс за момент, да седне на гърдите му и да го удари в лицето. Лицето на Джейс беше ранено и кървеше, което само подтикваше Елиът да продължи.

— Елиът! — извиках, сграбчвайки го за раменете, докато той продължаваше да налага зашеметения Джейс. Ударите на Елиът станаха небрежни и неточни, като единствената му цел беше да превърне лицето на Джейс в пихтия.

Отстъпих назад и се засилих напред, като фокусирах всичката си сила в ръцете. Скочих върху Елиът, целейки да го съборя от Джейс или поне да застана между двамата, преди да го пребие до смърт.

Планът ми проработи, въпреки че вероятно бях наполовина колкото неговите ръст и тегло. Решителността и земното претегляне работеха в моя полза и съвсем скоро вече го бях възседнала. Ударих коляното си в ръба на масичката за кафе, когато и двамата паднахме между дивана и масичката, и очите ми се насълзиха.

Е, добре. Поне лицето ми не изглеждаше така, сякаш беше нападнато от скалпел.

Ако трябваше да съм честна, някак си се изненадах, че Елиът надви Джейс. Винаги съм си представяла, че ще бъде обратното. Че Ел ще бъде твърде мил, и че ще съдържа пълната си сила в подобен бой. Очевидно не. Преди беше дал всичко от себе си заради мен и тази вечер го беше направил отново.

Той се надигна, очевидно недоволен, а ръцете му стискаха раменете ми, докато ме отметна от него и ме хвърли върху дивана. Повдигна се, залитайки, на крака точно навреме, за да чуем и двамата проглушаващия звук от зареждането на пистолет. Мамка му!

Джейс беше застанал пред нас, ръката му трепереше, а лицето му беше почти неузнаваемо. Едното му око беше почти затворено от подуване, от носа му течеше кръв, а цялата лява половина на лицето му беше осеяна с разреди и оттоци.

О, да, а тази трепереща ръка водеше до длан, която държеше оръжие. Моето оръжие. Мамка му отново.

— Ставай — заповяда Джейс и Елит се изправи бързо на крака, като държеше ръцете си на показ.

— Наистина ли? Прицелваш се в пениса ми? — Гласът на Елиът все още беше подигравателен и озлобен, въпреки че имаше опасност да бъде застрелян.

— Свали оръжието — казах на Джейс, извивайки се до ръба на дивана, където се изправих и отново застанах решително между двамата. Джейс пренебрегна молбата ми и вместо това се прицели над рамото ми към главата на Елиът.

— Джейсън! — извиках, опитвайки се да уловя погледа му. Той остана непоколебимо сключен с този на Елиът и двамата се гледаха толкова изпепеляващо, че ако погледите можеха да убиват, и двамата вече щяха да са мъртви.

— Не се цели в главата му! — извиках, а дори думите от устата ми звучаха неправилно. Джейс се усмихна презрително, разкривайки

изцапаните си с кръв зъби. Ужасен трепет премина през тялото ми, когато споменът за Дорнан, който захапва гърдата ми и засмуква кръвта, се появи в съзнанието ми.

— Ако се отдръпнеш, ще се прицеля отново в пениса му — предложи Джейс саркастично. — Ти решаващ.

Останах на място.

Джейс поклати глава.

— Нямах право да идваш в дома ми и да ми казваш чий син съм аз. Нямам *нищо* общо с онзи шибаняк.

— Това, което искам да знам, е защо още не си го убил? — Елиът се държеше така сякаш той имаше надмощие, когато неговият мозък щеше да се разпръсне върху стената зад нас. Изражението на Джейс помръкна при въпроса на Елиът.

— Не е твоя работа — отговори през стиснати зъби. — За кого, по дяволите, се мислиш?

— За човека, който спаси момичето. Момичето, което щеше да умре, ако зависеше от теб — отсече Елиът и аз се почувствах така, сякаш ме бяха ударили в стомаха.

— Елиът! — извиках и се обърнах към него.

— Разкарай се от дома ми — каза Джейс, убийствено спокоен. Твърде спокоен. — Няма да повтарям.

Елиът хвърли един отвратен поглед към Джейс.

— Братята му чакаха в коридора на болницата, за да те убият, Джулиет. Не си ли спомняш?

— Разбира се, че си спомням! — сопнах се, а очите ми се напълниха със сълзи. В гърлото ми заседна буца, от която ми беше трудно да говоря.

— Трябва да тръгваме — каза Елиът и ме хвана за китката. За изненада и на трима ни аз се отскубнах от хватката му. — Джулс!

Поклатих глава.

— Няма да си тръгна, Ел. Съжалявам.

Шокът на лицето му беше засенчен от болка. Наперената му подигравателност изчезна, заменена от абсолютна мъка, която ме караше да си мечтая отново за подигравките му.

— Джулс — замоли той, този път по-нежно. Очите му бяха широко отворени, умоляващи. Изплаках сподавено, когато ме придърпа към себе си и повдигна брадичката ми, така че да гледам към

покосеното му лице. — Не го прави. Не се връщай към живота, от който толкова усилено се бори да избягаш.

Любовта се надигна в кървав дуел в сърцето ми и аз се оказах разкъсана между светлината и мрака — болката истинска и жива. Поклатих глава и се повдигнах на пръсти, за да допра устни до гладката, но разранена буза на Елиът. След което го отблъснах от себе си, въпреки че местата, на които ме беше докосвал, сега горяха от липсата на контакт. Въпреки че знаех, че може да не ми прости никога вече.

— Тръгвай — казах, посочвайки към входната врата.

Той не помръдна.

— Тръгвай! — извиках по-решително. Този път наистина бях разбила сърцето му. Очите му ми казваха всичко — тъгата му, болката му, гневът му. Всичко беше там на показ.

Най-накрая изглежда беше взел решение. Мина покрай мен, избутвайки ме от пътя си, като спря единствено, за да вземе празното си оръжие и пълнителя от масичката за кафе. Натика и двете в джоба си, а след това приклеци Джейс, на когото изглежда изобщо не му пукаше, защото той беше този със зареденото оръжие.

— Наблюдавам те — каза заплашително, сочейки с пръст към разкървавеното лице на Джейс.

Джейс се усмихна.

— Аз те наблюдавам отдавна — отвърна той. — Следващият път, когато се появиш в къщата ми, ще те убия.

Елиът излетя навън, като затръшна вратата силно след себе си. Веднага щом си тръгна, започнах да се паникьосвам.

Божичко! Какво бях направила? Изгоних го след всичко, през което бяхме минали? Каква ужасна, егоистична кучка ме правеше това? Той беше спасил живота ми. Беше се отказал от живота и кариерата си, за да бъда в безопасност, и беше дошъл тук тази вечер, мислейки си, че съм в опасност... и всичко, което направих аз, бе да го нараня и прогоня?

Не беше правилно. Беше адски грешно. Изтичах до кухнята и сграбчих айфона си в едната ръка, а батерията в другата, опитвайки се да я натикам обратно, за да се обадя на Ел и да се убедя, че е добре. За момент се зачудих дали да не го последвам, но също така не можех да

оставя Джейс сам с размазано лице и тежестта от тайните ми на неговите плещи.

Бях разкъсана между тези двама мъже. Шест години и нищо не се беше променило, освен че сега и двамата знаеха, че съм жива, вместо само един.

Заборих се с глупавия телефон, когато чух Джейс зад мен. Обърнах се да го погледна, изпуснах телефона и се затичах към него, когато се олюля на краката си.

Зачудих се колко време беше минало, откакто беше спал последно. Откакто беше ял. Винаги питаше за мен, притесняваше се дали бях нахранена, наспана, дали бях ранена, а аз само взимах и взимах, без да давам нищо в замяна, което ме караше да се мразя още повече.

— Шест години — каза той тъжно, а тъмнокафявите му очи бяха оцъклени и кървясали, едното наполовина затворено от подутия клепач. — Защо не ми каза? Защо не ми се обади?

Нямах отговор, освен обичайния, който използвах винаги. Отговорът ми на всичко.

— Страхувах се.

Той не отвърна нищо, а се дотътри до хладилника и го отвори. Извади нещо отвътре и ритна вратата с черната си обувка. Докато се затваряше, успях да зърна торбичка с грах в едната му ръка и бутилка с водка в другата.

Наблюдавах го, когато направи две крачки, облегна се на плота и се плъзна надолу, заставайки в седнало положение на пода точно под мивката. Килнах глава, неспособна да откъсна поглед от него, когато забелязах ролката кухненска хартия на плота.

Да. Трябва да почистя лицето му. Той би го направил за мен. Беше го правил много пъти.

Пристъпих напред, сграбчих ролката с хартия и спрях пред Джейс, който блокираше достъпа ми до мивката. Приведох се напред, намокрех дебел слой хартия и коленичих на пода до него.

Не можеше да се каже, че ми обръщаше внимание, тъй като пакета с грах покриваше едното му око, докато другото беше съсредоточено върху водката в ръката му. Затова, когато притиснах студената, влажна хартия към бузата му, той подскочи и изпусна пакета в скута си.

— Извинявай — прошепнах. Той ме изгледа предпазливо, преди да ми кимне и да затвори очи, подпирайки главата си назад върху вратичката на шкафа.

Приех кимването и застиналото му положение като покана да продължа, затова внимателно започнах да изтривам кръвта от лицето му. Част от нея вече беше засъхнала и се наложи да задържам хартията на място, докато изчезне. Тънката материя съвсем скоро се напои с най-различни нюанси на червеното и се наложи да я сменям няколко пъти, преди да приключа. Най-накрая седнах, доволна, че бях свършила и малкото, което успях. Забелязах, че тъмносивата тениска на Джейс отпред беше опръскана с неговата и вероятно с кръвта на Елиът. Пресегнах се отново с последното парче хартия с намерението да замацам кръвта от тениската, когато ръката му се стрелна и уви около китката ми.

Погледите ни се срещнаха и аз потръпнах неволно. Ръката му беше ледена. Тогава се сетих, че беше притискал замразен грах към лицето си, вследствие на което кожата му беше станала студена.

— Щеше да ме убие — каза Джейс, имайки предвид Елиът.

Поклатих глава.

— Нямаше.

— Не може да се върне тук. Никога.

Кимнах.

— Съжалявам. Не знаех, че ще дойде.

Джейс повдигна вежди.

— Е, как, по дяволите, той знаеше, че си тук?

Посочих неохотно към телефона си.

— Джипиесът.

Веждите на Джейс едва не се удариха в тавана. Той остави бутилката, изправи се на крака и взе телефона.

Разби го в ъгъла на плота, разпръсквайки парченца стъкло и пластмаса навсякъде. Чудесно. Първо вазата, а сега телефона? Щяхме да стъпваме върху стъкла в продължение на седмица.

Ако изобщо искаше да остана тук, де.

Джейс се отпусна отново на земята, очевидно нехаещ за бъркотията, и продължи да отпива от шишето с водка. Аз се загледах в нищото и се зачудих какво следваше сега.

Бях твърде уморена, за да плача. Твърде шокирана от внезапното пристигане и последвалото заминаване на Елиът. Мислите ми бяха като водовъртеж.

Никога не съм била привърженичка на пушенето или на алкохола, но ако в този момент някой ми предложеше бутилка вино и цигара, щях да я запала и да дръпвам всеки път от раковата клечка, когато не отпивах вино направо от бутилката. После се сетих как лапах хуя на Дорнан, докато той издишваше пушека си върху мен, и изведнъж копнежът ми изчезна.

Алкохолът щеше да ми дойде най-добре в момента.

Изглежда Джейс сякаш прочете мислите ми. Повдигна шишето с водка пред лицето ми и я размаха неохотно. Чудесно.

— Имам нужда от лед, ако ще пия водка — казах и заобиколих счупените стъкла, за да стигна до хладилника. Взех две чаши, напълних ги с лед и се върнах да седна на пода до Джейс.

Той напълни двете чаши моментално и бутна едната към мен, където наблюдавах как от кондензацията се оформяха капчици и потичаха надолу по заскрежената чаша. До мен ледът в чашата на Джейс издрънча, когато той изпи съдържанието ѝ на екс.

Обърнах глава, така че да мога да го виждам, притискайки ухо към кухненския шкаф, докато той си наливаше още една чаша.

— Не бива да се отрязваш — казах, доволна, че бученето в ушите ми беше намаляло. — Някой друг може да се появи на терасата ти.

Джейс ме погледна косо и завъртя кубчетата лед из чашата си, а те издрънчаха, удряйки се в стените ѝ.

— Защо, имаш друго гадже, което следи джипиеса на телефона ти?

Завъртях очи.

— Бивше гадже. И, не. Няма друг.

Джейс се замисли за известно време, преди да проговори отново. Да наблюдавам как понякога устните му потрепват, когато е замислен, и линиите, които се появяват и изчезват от челото му, ме оставяше като хипнотизирана от присъствието му. Най-накрая. Бях тук с него. Не като Сами. Просто като себе си. Просто ние.

Каквото и шибано „ние“ да бяхме.

Изведнъж се почувствах много, много щастлива и много, много радостна, че съм жива. Чувствата прорязваха дълбоко гърдите ми — физическа болка, която ме караше да треперя. От доста време не се бях чувствала радостна, че съм жива.

Просто бях съществувала през последните шест години. Това... беше много по-добре.

Джейс ме погледна, довърши втората си чашка и я тресна на пода между нас. Не се раздвижи да си налее трета.

— Наистина е инсценирал смъртта ти, нали?

Кимнах.

— Напуснал е работа... събрал си е багажа и се е преместил в Шибанил, за да бъдеш в безопасност?

Кимнах отново.

— Да.

— Какво поиска в замяна? — Въпросът на Джейс криеше опасна нотка.

— Какво?

Джейс взе недокоснатото ми питие и го изпи точно за три секунди, след което остави чашата на пода.

— Как му се отплати? Какво трябваше да правиш?

Повдигнах се леко на място и се намръщих.

— Нищо.

Говореше за връзката ни. Прочистих гърло.

— Виж — казах, — тормозих го доста дълго, преди да се престраши даже да остане сам в една стая с мен. Не е това, което си мислиш. Обичах го.

Джейс изсумтя.

— Влюбваш се в похитителя си, а?

Наежих се разгневено.

— Той е добър мъж. Отказа се от всичко заради мен. От кариерата си. От бъдещето си. От безопасността си. И знаеш ли как му се отблагодарявах? Чаках, докато тръгне на смотаната си работа, на която ходеше, за да ни издържа, и се опитвах да се натровя в скапания му гараж.

Сълзи от ярост и срам запариха очите ми и се търкулнаха по устните ми, където ги избърсах гневно. Лицето на Джейс се промени от раздразнено до грубо и той се опита да обхване ръката ми, докато

палецът му се потъркваше в белязаната кожа на китката ми. Никога преди не я беше забелязвал, но сега я приближи по-близо и се взря в нея — знак за още един неуспешен опит за самоубийство.

— Не знаех — каза той. — Съжалявам.

Издърпах ръката си, избърсах бузите си, придърпах коленете си към гърдите и ги прегърнах.

— Няма за какво да съжаляваш — измънках, поклащайки глава. — Просто не говори за него така, става ли? Ако не беше той, наистина щях да съм мъртва.

— Е — каза Джейс, а цялото му държане сега беше по-нежно и внимателно, докато продължаваше да се взира в китките ми, — предполагам трябва да съм благодарен.

Усмихнах се тъжно.

— Искам да кажа, няма да му благодаря — побърза Джейс да добави. — Шибанякът иска да ме убие. Но за теб... Направил е нещо добро.

— Да — казах срамежливо. — Е, той знае какво изпитвам... — Осъзнах гафа си. — ... изпитвах към теб. Това беше причината, поради която скъса с мен.

Очите на Джейс светнаха от чутото, а веждите му почти се докоснаха до тавана над нас.

— Той е скъсал с теб заради мен?

— Не спирах да викам името ти в леглото — обясних. Джейс се засмя с тих, дрезгав смях, който ме накара да се изчервя, когато осъзнах какво бях казала току-що. — Не така.

Джейс все още се смееше и давеше с една глътка водка едновременно.

— Сигурна ли си? — успя да каже между смях и кашляне.

Завъртях очи.

— Кошмари, Джейсън. Не другото нещо.

Усмивката му изчезна и той се напрегна отново, всяка следа от хумор и непринуденост напълно се изтриха от лицето му. Глупачка! Отчаяно копнеех да не бях казала нищо.

— О, по дяволите — каза и се намръщи отново. — Съжалявам.

— Престани да казваш „съжалявам“ — смъмрих го с лека усмивка, опитвайки се да разсея напрежението, което отново се беше

спуснало върху нас като възглавница, която притискат към лицето ти.
— Няма за какво да се извиняваш.

Само аз имах — за лъжите, които се трупаха една след друга.

Не изглеждаше убеден.

— Напротив, имам.

Поклатих глава.

— Не, нямаш. Едва не те уби собственото ти семейство, докато се опитваше да ме спасиш. В това няма нищо позорно.

Отново се появи. Пристъпвахме леко около онзи ден, денят, в който едва не умрях, следобедът на ужас и болка.

— Трябваше да се боря по-силно — каза, а раменете му се отпуснаха. — Разигравам го в главата си постоянно. Можех да взема пистолета и да го застрелям. Можех да ни измъкна оттам някак.

Поставих ръка на коляното му. Носеше дебели дънки, но въпреки това можех да усетя топлината, която се излъчваше от кожата му.

— Няма нищо, което и двамата можехме да направим различно.
— Беше ми отнело години и много неуспехи, за да осъзная, че никой от нас не можеше да се обвинява за това, което Дорнан беше разиграл в онзи ден. Винаги щях да съжалявам, че не бях успяла някак да спася баща ми и жената, която обичаше, но си бях простила за безсилието по време на взаимната ни разруха по времето, когато докторът изсмукваше от утробата ми последствията от изнасилването.

Изведнъж се пренесох обратно в миналото, преди по-малко от шест години, до момента, в който маската беше повдигната от лицето ми, и в който докторът ми се усмихна изпод хирургическата маска и ми каза, че е готово. Бях изпразнена от греховете им, болезнено освободена, но минаха много години, преди да се изпълня отново с надеждата да им отмъстя.

Затова, когато Джейс хвана ръката ми и стисна силно, се почувствах така, сякаш се препънах обратно в настоящето, за да седна до него с ръка върху коляното му, докато пред очите му се беше спуснала гневна завеса.

— Трябваше да ги убия всичките при първата възможност — каза, а лицето му се изкриви в маска на ярост и болка.

Приведох се напред и поставих длан върху топлата му буза, а когато не се отдръпна, се усмихнах.

— Все още има време — прошепнах тихо на първото момче,
което някога съм обичала.

ШЕСТА ГЛАВА

Ролите ни се смениха рязко — Джейс беше напълно разбит, еднакво физически и психически. Не беше помръднал от мястото на пода с часове. Преди час бях намерила замразена пица и я натиках във фурната, предполагайки, че е готова, когато кашкавалът отгоре започна да образува балончета. Дадох му я и той започна да яде механично, докато не изяде всичко. След което продължи да се взира безразлично в нищото.

Кое то ни води до тук.

Бях изгубена. До този момент винаги бях имала план. Дестинация. Хора, които да чукам и такива, които да убивам. Но сега? Скитах се из апартамента на Джейс като изгубена душа, чудейки се дали да си замина, или да остана. Най-накрая реших да се разсея с чистенето на стъклата от вазата и телефона.

Три мисли се въртяха постоянно в ума ми.

„Дорнан е в кома.“

„Току-що изритах Елиът.“

„Мисля, че Джейс ме мрази.“

Клекнах пред Джейс, който беше омел половин шише водка и всичката пица, която му бях оставила. Все още се взираше в нищото.

— Хей — казах нежно. — Земята вика Джейс? Какво се случва там?

Никога не го бях виждала така и започваше да ме плаши. Защото знаех, че аз съм виновна животът му да е истински ад. Поне днес аз съм виновна. Дорнан го беше завел в ада с нас останалите в момента, в който беше убил майката на Джейс преди всички тези години.

Той повдигна влажните си кафяви очи, за да срещне моите, и аз трябваше да се засия да не потръпна под тежестта на погледа му. Челюстта му беше стисната толкова силно, че се изненадах, когато зъбите му не започнаха да се чупят. Пръстите му се бяха вкопчили в гърлото на бутилката, сякаш беше спасителен пояс, а той се носеше в леденото море.

— Какво се случва тук? — повтори и потупа главата си отстрани.
— Наистина не искаш да знаеш.

Най-вероятно не.

Клекнах пред него и поставих ръка върху свитото му коляно.

— И все пак трябва да ми кажеш.

Той ми се усмихна с изражение, което никога повече не исках да виждам на лицето му. Караше го да прилича на баща си — сравнение, за което никога, никога не исках да ми се напомня. Но не можеше да промени факта кой беше баща му, както аз не можех да променя моя. Родени в предателство, израснали сред долен и заразен мрак, душите ни бяха единствени по рода си.

Може и да беше живял в блажено неведение първите седемнадесет години от живота си далеч от Джипси Брадърс, но съм сигурна, че си беше наваксал.

— Мисля си за теб и баща ми — каза и сърцето ми се сви. — Мисля си за всичките пъти, в които си била — мъчеше се да изрече следващата част — с него, и ми се иска да ви убия и двамата.

Той повдигна свободната си ръка и я постави върху бузата ми. Не смеех да помръдна, застинала на място, докато ръката му се пускаше нежно надолу, за да спре на врата ми. Не ме стисна, просто я задържа там с не толкова коварен жест.

— Нека позная — казах, а кръвта забуча в ушите ми, когато гневът ми се смеси със срама, който вече беше обзел тялото ми. Гняв, че бяхме поставени в тази ситуация от скапаните си семейства и клуба, който ни контролираше. — Искаш да ме удушиш? Давай. Може да се каже, че го заслужавам. Само ми обещавай, че ще го убиеш веднага щом приключиш с мен.

Той махна ръката си от гърлото ми, а кожата ми изгаряше, жадувайки отново за допира му. Което беше адски сбъркано. И все пак предпочитам заплашителната ръка на Джейс върху гърлото си, вместо жестоката собственическа похотлива хватка от баща му.

Дорнан. „Защо просто не умреш, шибаняко?“

— Никога няма да приключа с теб — промърмори Джейс, като отпи глътка от водката и се намръщи, защото със сигурност изгаряше гърлото му. — Дори когато беше мъртва, не бях приключил с теб. Преследва ме в продължение на шест шибани години. Все още не съм сигурен дали наистина си тук.

Протегнах ръка и докоснах тъмните кръгове под раненото му око.

— Кога спа последно? — попитах, повтаряйки въпроса, който ми беше задал преди няколко дни. — Той присви рамене. — Поне стани от пода и ела да седнеш на дивана. Изчистих стъклата.

Изправих се и му подадох ръка, която той пое и стана на крака. Задържа бутилката с водка, но побърза да пусне ръката ми, връщайки се обратно в малката си вселена. Намръщих се и захапах устна.

— Искаш ли да си тръгна? — попитах. В гласа ми нямаше злоба, нито болка. Ако се нуждаеше от пространство, щях да му го дам с удоволствие. Имаше хиляди длънопробни хотели в Лос Анжелис, където можех да се скрия и да чакам, докато Дорнан се събуди или умре.

Господи, толкова много ми се искаше да умре.

Джейс поклати глава.

— Не. Остани. — Не ме погледна, но думите му бяха достатъчно категорични, за да знам, че беше искрен. Можех да му простя задето не беше в състояние да се справи с всички простотии, които бях забъркала за толкова кратко време.

Зачаках в коридора, докато той обикаляше наоколо и затваряше автоматично прозорци. На стената, точно до входната врата, набра някакъв код на малката клавиатурка и червената лампичка светна. Спомних си за защитната система, когато бях идвала тук преди.

Спомнях си много неща отпреди.

Спомени за отдавна отминали дни, за невинната първа любов се увиха около съзнанието ми като пипала, прошепващи нежно, наранявайки ме. Част от мен искаше да се изгуби в тях поне за малко, но когато Джейс затвори последния прозорец с трясък и закрачи към хола, се върнах обратно в настоящето.

Последвах го предпазливо, несигурна дали присъствието ми беше желано. Пристъпвах странно от крак на крак, когато Джейс се отпусна в края на дивана. Кръстоса крака и се загледа окаяно в бутилката водка. От джоба му се дочу вибриращ звук, извади телефона си и затвори едно око, за да прочете.

Лицето му посърна.

— Какво? — попитах тихо.

Той хвърли телефона до него на дивана.

— Някой е открил Джими.

Джими. Разбира се. От всичката тази суматоха почти бях забравила мъртвия мъж, чиято кръв ме беше покривала от глава до пети само преди няколко часа.

— Мъртъв?

Изглежда ме така, сякаш съм глупачка.

— Да. Мъртъв. По принцип това се случва, когато ти пръснат мозъка.

За малко да отвърна „По принцип това се случва и когато ти взривят мотора“, но се сдържах. Нямаше да е много разумно в момента.

Замислих се за Джими и взех да се притеснявам. Отначало не бях сигурна защо, но изведнъж осъзнах, че беше заради непринудения, инстинктивен начин, по който Джейс притисна оръжието си в слепоочието на Джими и натисна спусъка. Без колебание.

— Защо поиска оръжието на Джими? — попитах внезапно. Не беше въпросът, който всъщност исках да задам, но и този ме беше човъркал. Защо беше нужна всичката тази показност с оръжията и защо на Джими му беше предложено място на първия ред за изнасилването и убийството на Джулиет? Защо Джейс просто не използва своето оръжие? Вероятността оръжието му — или това на Дорнан — да са регистрирани беше нулева. Бяха байкъри, не членове на Национална асоциация на притежателите на огнестрелно оръжие. Сега, когато мозъкът ми функционираше правилно, всички тези въпроси прогаряха дупка в главата ми, но тези, които нараняваха най-много, бяха незададените въпроси.

Защо изчака шест години и никога не направи едно проклето нещо, за да нараниш баща си?

Защо не го уби?

Защо тялото ти е покрито с татуси на Джипси Брадърс? С фамилни кръпки и отличителните знаци на клуба?

Защо въобще си тук?

Можех да убия човек и да го гледам как умира, но не можех да задам тези въпроси. Не и сега. Страхувах се твърде много от отговорите. Затова се придържах към безопасните въпроси.

„Защо поиска оръжието на Джими?“

Джейс ме погледна за момент, преди да отговори.

— Оръжието на Дорнан се е повредило, когато моторът му е избухнал. Съмнявах се, че ще може да изстреля куршум. Представи си да се бях опитал да застрелям Джими с оръжие, което не работи.

Стомахът ми се сви. „Да, представи си само.“

— Представи си какво щяха да направят на двама ни.

— Умен си — казах, чувствайки се глупава, че тази мисъл не ме беше осенила на паркинга. Бях небрежна, и ако не беше остроумието на Джейс и превъзходното му актьорско майсторство, сигурно и двамата щяхме да сме мъртви.

Аз със сигурност щях да съм мъртва.

— Аз съм мъж на детайлите — отвърна Джейс, като отпусна глава назад и затвори очи за момент. Поех си дълбоко въздух и седнах от другата страна на дивана, неспокойна от мислите ми.

„Защо въобще е тук?“ Думите на Елиът ме преследваха като удар в стомаха. Бях го отпъдила. Бях ужасен човек. „Той е син на Дорнан. Носи кръвта му във вените си.“

Надникнах към Джейс и неспокойството ми изчезна от приглушения смях, когато го видях заспал на дивана с една ръка, все още стискаща бутилката.

Не можех да му се сърдя сега. Беше прелестен, докато спеше. Избутах настрани смущаващите въпроси. На сутринта още щяха да са в съзнанието ми, за да ги задам.

Изправих се и запристъпих на пръсти към Джейс, внимателно отлепвайки пръстите му от бутилката с водка. Върнах я в хладилника, след което пристъпих тихо към спалнята му. Сграбчих одеялото от леглото и го занесох в хола, покривайки Джейс внимателно с него. Беше заспал дълбоко и за момент просто наблюдавах как линиите на лицето му се бяха отпуснали.

Изглеждаше по-млад, докато спеше.

Приличаше на Джейс, когото бях оставила преди шест години.

Премигнах да прогоня сълзите, които напираха да потекат, и се върнах обратно в спалнята му. Цялото ми тяло беше отпаднало и наранено и прецених, че докато Джейс е в безсъзнание, ще е най-добре и аз да си почина.

Плъзнах се под завивките и притиснах една възглавница към гърдите си. Миришеше на Джейс. Земно като прясна пръст и сандалово дърво с нещо пикантно. Ароматът беше възхитителен. Това

беше последното нещо, което си помислих, преди да затворя очи и да заспя.

СЕДМА ГЛАВА

Болка и тъмнина. Ужас и отчаяние.

Кошмарът ми се беше вкопчил в мен и отказваше да ме пусне. Оставяше белега си като зъби на акула, дори и докато се премятах във влажните чаршафи, опитвайки се да се събудя.

Не беше нищо ново. Веднъж майка ми ми беше казала, че съм имала кошмари като бебе. Че съм викала в съня си с отворени, но празни очи, и че е трябвало да ме държи на светлината и да ме разтърсва, докато се събудя.

Но когато бях по-малка, сънищата ми бяха плавни, невинни, променливи. Може и да изглеждах паникьосана, но винаги се събуждах и бях добре. Какво и да ме обладаваше в сънищата ми, никога не ме преследваше, след като се събудех.

Но вече не.

Нещо напълно смущаващо, нещо, което бях избутала в тъмните недра на съзнанието си, продължаваше да ме притеснява, докато лежах задъхана и увита в чаршафите, а голата ми кожа настръхваше и се покриваше с пот.

Нямах нито един кошмар през всичките пъти, през които бях спала до Дорнан Рос.

Всички тези седмици, месеците, през които бях лежала до него, докато той навлизаше в мен толкова, колкото да ме разбие. И след това начинът, по който ме обгръщаше собственически, за да не мога да мърдам, притисната към леглото, докато лепкавата му течност се стичаше от мен и изстиваше под нас.

Спах като бебе всяка една нощ.

Притесняваше ме много, толкова много, че не бях мислила за това, принуждавах се да го игнорирам, но изведнъж си спомних за тези нощи и вече знаех защо не бях изплашена.

Не бях изплашена, защото знаех къде е. И знаех, че докато съм с него и той вярваше на лъжите ми, съм в безопасност. Не безопасност в традиционния смисъл — това беше мъжът, който ме биеше, който ме

промуши, задето му се бях опълчила, който ме чукаше до безсъзнание и ме душеше, докато не ми се привидят звезди.

Но знаех къде беше. И знаех, че беше под въздействието на чара ми. И аз се хранех от болката и мъката му като пристрастена, удряйки го отново и отново, когато синовете му започнат да падат като домино, жертви на моето предателство.

Сега нямах представа какво ще се случи. Дали ще се събуди. Дали щеше да ме разобличи, преди да съм му произнесла смъртна присъда.

Дали той щеше да бъде този, който ще умре, или аз.

Дали Джейс щеше да ми прости наистина, или щеше да ме намрази толкова много, че самият той щеше да натисне спусъка.

Днешният кошмар беше класически. Возех се на задната седалка на някаква кола към деня на смъртта си преди шест години. Дорнан беше на шофьорското място, Макси на предната седалка, а Чад стоеше до мен със самодоволна усмивка на обезумялото си лице. Опитах се да отворя вратата, но нямаше дръжка. Заблъсках по прозореца и изведнъж и тримата се обърнаха към мен да ме погледнат, но нямаха лица. Само разложена плът и сбръчкани бели топчета на мястото на очите си. Чад се взираше в мен с празните си бели очи, а под тях се показва един дебел червей, правейки дупка в бузата му. Изведнъж колата беше отрупана с гърчещи се червеи, докато Чад се приближаваше все повече и ме приковаваше към вратата с ръцете си.

Изпицях и тогава червеите започнаха да пълзят към устата ми, изскачайки от всички посоки, за да се настанят в мен.

Трябваше да слеза от колата. Не бях мъртва като тях. Не бях мъртва! Чад се усмихна и се приведе напред, така че очите ни бяха на сантиметри, засмя се и погали бузата ми с дланта си, която беше проядена от червеи.

— Какво има, Джули? — попита, а дъхът му миришеше на гнило и смърт. — Мислиш, че можеш да избягаш от нас, само защото сме мъртви? Никога няма да си свободна. Принадлежиш ни.

Приближи се още и притисна мъртвешките си устни в моите, натиквайки езика си в устата ми. Изпицях, когато гърлото ми се напълни с мърдащи червеи, отчаяни за следващото си хранене.

— Джулиет! — Груби ръце ме разтресоха. Замахнах сяпо пред мен, все още наполовина в капан на отвратителния сън. — Джулс, аз

съм. — Ръцете ме пуснаха и изведнъж стаята беше окъпана в светлина, карайки ме да се свивам от внезапната яркост.

Джейс стоеше пред вратата на спалнята си с ръка върху ключа на лампата. Носеше единствено черни боксерки въпреки студената нощ. Косата му беше разрошена, а очите му бяха подпухнали от спане. Отокът на окото, където Елиът го бе ударил, изглежда беше спаднал доста, но можех да видя спуканите кръвоносни съдове, които покриваха окото му като червена паяжина.

— Звучеше така, сякаш те убиват — каза. — Едва не получих сърдечен удар.

Потърках сънените си очи и погледнах към дигиталния часовник на нощното шкафче. Един сутринта. Едва бях заспала, когато ме е връхлетял кошмара. Мамка му. Толкова много се нуждаех от сън в момента, но макар Дорнан да беше в кома, не можех да си почина.

— Оу! — отвърнах. — Казах ли нещо?

— Нищо — добави той бързо. — Просто крещеше.

— Съжалявам.

Той застана до ръба на леглото, все още полузаспал.

— Е, опитай се да поспиш — каза сковано и загаси лампата, докато излизаше.

— Чакай — казах с малко повече отчаяност в гласа, колко ми се искаше.

Той се обърна бавно, а изражението на лицето му можеше да е гримаса или веселие. Не можех да преценя кое. Очите ми привикнаха към тъмнината и сребристата лунна светлина, която се процеждаше от прозореца над леглото, и можех да видя очертанията му.

Стоеше там неловко и оглеждаше стаята, поглеждайки навсякъде другаде само не и към мен.

— Можеш ли... да останеш за малко? — Не исках да оставам сама. Предпочитах всичко друго, само да не съм сама със спомена за мъртвия му брат, който пъхаше езика си в гърлото ми.

Сигурно беше видял страхът на лицето ми, защото неловкостта му изчезна.

— Толкова ли беше зле, а?

Кимнах.

— Да. Доста зле.

— Доообре — каза той, като седна на ръба на леглото. — Мърдай нататък. — За момент се загледах в него глупаво, докато той посочваше към леглото. — Лягам на леглото, Джулс. Един сутринта е, а аз съм адски уморен. Мърдай.

Преместих се чевръсто настрани и се завих със завивките в най-далечния край на двойното легло. Джейс праметна крака на леглото, обърна се настрани и се облегна на лакът, докато ме наблюдаваше.

— И аз имам кошмари понякога — каза тихо, а кафявите му очи потъмняха неспокойно в мрака.

Това ме удари като юмрук в корема, почти карайки ме да се превия на две от болка. Милото ми момче. Съдбата определено ни беше раздала шибани карти, когато е избирала бащите ни. Може и да обичах своя повече от всичко друго на този свят, но все пак беше избрал този живот, който ни беше отнел всичко, пред семейството. А Дорнан...

„Той уби майка ти. Защо не се опита да го убиеш?“

Бях твърде изплашена, за да го попитам и да наруша комфортната тишина, която ни заобикаляше. Точно сега, в този момент, исках да бъде тук с мен, а задаването на подобни трудни въпроси без съмнение щеше да разруши краткотрайния мир, който бяхме открили в нощта.

Преглътнах измъчено.

— Така ли?

Той кимна.

— Винаги за едно и също нещо.

Стиснах очи, когато продължи да говори.

— Вероятно не е това, което си мислиш — каза тихо. — Не е за онзи ден. А след него.

— След него? — попитах колебливо.

— Да — каза той, говорейки бавно и отчетливо, сякаш всяка дума го измъчваше. — Намирам се на твоето погребение, ковчегът ти се спуска в земята и тогава чувам как викаш името ми.

— О, така ли? — попитах, а буцата в гърлото ми беше като болезнено пулсиране.

— Сега има смисъл, предполагам. — Ръката му докосна стомаха ми. — Мамка му! — каза. — Къде ти е ръката?

Пресегнах се пред мен и ръцете ни се намериха в тъмното. Дланта му беше топла, много по-голяма от моята, и когато обгръщаше моята, ме успокояваше повече, отколкото можех да си представя. Беше най-обикновен жест, но в този момент ме караше да се чувствам изключително обичана и закриляна.

— Продължавай — подтикнах го. — Защо има смисъл?

— О! — каза той. — Е, има смисъл, че съм те сънувал погребана жива. Не си била мъртва.

Въздъхнах.

— Съжалявам, че трябваше да минеш през това. Толкова много съжалявам.

Видях как раменете му се присвиват в тъмнината. Ръката му беше топла около моята и аз я стисках здраво, отказвайки да я пусна, не и още.

— Нещата са такива, каквито са.

Никой от двамата ни не проговори известно време.

— Кажи ми — каза той най-накрая. — Какво сънуваш? Това, което се случи онзи следобед ли? Или нещо друго?

„Понякога сънувам теб.“

— Понякога е за онова — казах измъчено. Усещах гърлото си като шкурка. — Но през по-голямата част е абстрактно, нали се сещаш? Серия от картини, които повечето хора биха сметнали за нормални.

Гласът ми се пречупи на думата „нормални“ и аз прочистих леко гърло, за да се съвзема.

— Всичко е наред — каза той бързо. — Не е нужно да казваш нищо повече.

— Добре съм — отвърнах и преглътнах камъка в гърлото си. — Мога да се справя. Защитен механизъм, скъпи.

— Не ти вярвам.

Разговорът прекъсна за момент, когато потънах по-дълбоко в съвместната ни мъка. Общата ни скръб.

— Мисля за теб постоянно — прошепнах, изненадвайки себе си с откровеното си признание. — Никога не успях да те забравя. Вярваш ли на това?

— Да — отвърна той и можех да чуя емоциите в гласа му.

— Защо? — попитах. — Нямах никаква причина да ми се доверяваш след всичко неща, които направих. Защо ми вярваш?

— Защото... — започна той, а аз бях толкова близо да се разпадна, че можех да вкуся солените си сълзи много преди да са потекли. — Защото, когато викаше преди малко, не бяха просто писъци.

Знаех си!

Гласът му се пречупи от тежестта на миналото ни.

— Викаше мен, Джулс. Отново и отново. За момент си бях помислил, че аз сънувам кошмар, докато не се събудих и не осъзнах, че продължавам да те чувам как викаш името ми.

Проклети изблици. Плачех.

— Винаги беше ти — казах, а дъхът ми пресекна, докато си поемах въздух. — Винаги си ти.

Преди да съм си променила решението, се преместих напред и стопих разстоянието помежду ни. Сгуших лице под брадичката му, телата ни се притиснаха плътно едно в друго и аз се вкопчих в него.

От шест години копнеех да ме държи така. Да ме държи, да гали косата ми и да ми нашепва, че всичко ще бъде наред. Думите бяха малко по-различни, но нямах нищо против. Това тук и сега беше всичко, което исках.

— Можеш ли да ми простиш? — прошепнах отчаяно между риданията си.

— Вече съм ти простил — отвърна той. — По дяволите, Джулс, можеш да изгориш целия свят до основи и пак ще ти простя.

ОСМА ГЛАВА

Мракът се превърна в утеха, вместо във враг, и аз се притиснах в Джейс.

Не ме мразеше. Скъпото ми момче не ме мразеше, както се бях опасявала. Някак си това засилваше болката в гърдите ми. Засилваше я заради всичко, което му бях причинила. Да скърби по мъртво момиче в продължение на шест години. Да открие, че съм жива. Да разбере ужасните неща, които бях извършила, и все пак да намери в себе си сила и милосърдие, за да ми прости.

Преди да осъзная наистина какво правя, притиснах устните си към врата му в лека, невинна целувка, която можеше да е напълно обикновена.

Но чувствата ми към него съвсем не бяха обикновени.

Тялото му застина, когато го целунах, но той не ме спря. Нежно и внимателно го целунах отново, този път по бузата. Той не ме отблъсна, но пръстите му ме хванаха по-здраво за кръста.

Бях привикнала достатъчно с тъмнината, за да видя, че очите му са затворени, затова рискувах и целунах чувствената му уста. Отначало устните ми почти не се докосваха до неговите. След няколко секунди той откликна жадно, отваряйки уста и позволявайки на езиките ни да се докоснат.

Когато се докоснаха, сякаш между нас премина токов удар.

И всякакви мисли да се откъснем един от друг изчезнаха моментално.

— Джулс... — изпъшка Джейс в устата ми, когато пръстите му се стегнаха на бедрата ми. Прокарах ръце по всяка оголена част на тялото му, единственото, което ни разделяше, бяха моите тениска и анцуг и неговите боксерки.

Чувството на устните му върху моите, а след това и по-надолу, когато жадните му целувки се плъзнаха по врата и ключицата ми, беше превъзходно. Повече от превъзходно — беше нещо, за което бях мечтала от момента, в който се разделихме по най-ужасния и трагичен

начин. Сякаш се бяхме върнали в спалнята ми онзи ужасен ден, изживявайки моментите, които бяхме изгубили.

Моментите, които ни бяха откраднати.

Простенах неволно, когато Джейс повдигна тениската ми и откри зърното ми на студения нощен въздух. Пое го в устата си и завъртя език около чувствителната плът, преди да засмуче нежно, а нарастващата му ерекция да се притисне към бедрото ми. Направи същото и с другото ми зърно и когато зъбите му докоснаха леко мястото, където Дорнан ме беше захапал, цялото ми тяло застина и аз извиках силно.

Джейс се отдръпна и тялото ми моментално усети липсата на допира му.

— Чакай... — казах, точно когато светна нощната лампа. Преди да успея да дръпна тениската и да покрия гърдата си, той се взря в лилавите отпечатыци от зъби.

Той погледна от отпечатыците към очите ми, а погледът му се изпълни с въпроси и настояване.

— Той ли ти причини това?

Дръпнах тениската си, но ръката на Джейс я държеше за долния край, продължавайки да разкрива гърдите ми.

— Отговори ми, Джулиет.

Ядосана, аз се извърнах настрани и дръпнах тениската си надолу.

— Кой друг може да го е направил? — казах вбесена.

Той пусна тениската и вместо това се пресегна към бедрото ми, повдигна нагоре левия ми крак и го стисна здраво.

Проследих как погледът му се спря върху назъбения бял белег на бедрото ми — белегът, който Дорнан ми беше оставил, когато заби ножа си в плътта ми — поредният белег, който ме маркираше като негова.

Загледах се в тавана, прогонвайки горещите сълзи и срама от очите си. Не се съпротивлявах. Оставих го да изучава бедрото ми, а когато повдигна тениската ми, за да разгледа покритите с татуса белези, проговорих:

— Получи ли каквото искаше? — попитах горчиво, засрамена да съм така открита пред него.

Той продължи да се вглежда в татуса почти като в транс с празния си и замъглен поглед.

— Не — каза той. — Не съм искал това. Това ли е всичко? Къде другаде те е белязал, Джулс?

Гласът му вече не беше гневен. Беше нежен и изпълнен с ужас и стопи собствената ми ярост.

— Тези, които болят, не са белезите по кожата ми — прошепнах, — а тези в съзнанието ми.

В този момент изглеждаше по-тъжен от когато и да било.

— Най-добре да тръгвам — промърмори той.

— Не! — възразих аз. — Съжалявам, чуваш ли? Не мога да променя това, което се е случило вече, Джейс. Мога само да се опитам отсега нататък да се случват само правилни неща.

Той застана на ръба на леглото, очевидно колебаейки се, а аз се вкопчвах отчаяно във всичко, което можеше да го накара да остане.

— Искаше ми се нещата да бяха различни — прошепнах му, усещайки сълзите в гласа си. — Съжалявам.

— Да — отвърна той, а очите му се замъглиха отново.

И тогава ме остави сама.

Отправи се към банята и чух как пуска водата. Може би се нуждаеше от студен душ.

Аз определено имах нужда от такъв.

Останах да лежа там в продължение на няколко минути, взирайки се в тавана. Бях натъжена и раздразнена. Натъжена от внезапната промяна на чувствата му, от бързото му оттегляне.

Раздразнена, защото цялото ми тяло гореше, готово за допира му, за милувката му, а ме беше оставил сама.

Най-накрая реших всичко да върви по дяволите. Не бях приключила с него. Не можехме да оставим нещата така.

Вратата към банята беше леко открената. Отворих я и моментално бях посрещната от парата.

Можех да видя очертанията на тялото му под душа, докато стоеше под струята вода, а малките капки се удряха в кожата му от всеки ъгъл.

Безсрамно и без да си давам време да размисля и да се откажа повдигна тениската си през глава и я захвърлих в ъгъла. Джейс видя внезапното движение и се обърна да ме погледне, докато изхлузвах заетото долнище на анцуг, оставяйки го на пода. Плъзнах вратичката

на душкабината и пристъпих вътре, радостна, че водата беше топла, а не студена.

— Какво правиш? — попита Джейс, без да изглежда впечатлен.

Присвих рамене.

— Не мисля, че сме приключили още.

Той се засмя сухо.

— О, да, приключихме — отвърна той, като се обърна и взе сапуна от сапунерката.

Килнах глава настрани и посочих към твърдата му ерекция.

— Лъжеш — казах.

Той се обърна, като прокара сапуна върху главата си и затърка гневно.

— Не мога да те погледна, без да помисля за всичко, което си правила с него — каза горчиво, а стомахът ми се сви болезнено.

— Джейс... — замолих.

— Навсякъде, където погледна! — прекъсна ме той. — Тази баня, клубът. Навсякъде! Не мога да мисля за нищо друго, когато те погледна, Джулиет!

Отпуснах глава, а топлата вода беше успокояваща и изгаряща едновременно.

— Направих каквото трябваше — казах яростно. — Щеше да направиш същото на мое място. Не знаех, че ще хлътне толкова по мен, по дяволите. Просто исках работа в клуба, това е всичко.

Той удари дланта си толкова силно в плочките и сякаш цялата кабинка се разтресе.

Добре. Изглежда не биваше да казвам това.

— Какво искаш от мен? — попитах и стиснах челюст. — Искаш ли да си тръгна?

Неочаквано ме хвана за раменете и ме избута към студените плочки. Всеки допир на тялото му в моето, всеки поглед изпращаше тръпки надолу по гръбнака ми и предизвикваше възхитителна влажност между краката ми.

— Не — изръмжа Джейс. — Това, което искам, е да те притисна към тези плочки и да изтрия всяка следа от допира му. Това, което искам, е да си моя, единствено и само моя.

Задъхах се, когато го чух да казва това. Очите му светеха ярко, почти диво, но не се страхувах от него.

— Тогава го направи — прошепнах.

Той се поколеба, ръцете му се разхлабиха около кръста ми, а твърдият му член се притисна в стомаха ми.

Знаех защо се колебае. Заради миналото, което лежеше помежду ни.

„Пуснете я!“

— Искам го — казах му. — Искам това повече от всичко друго на този свят. Искам да бъда с теб, Джейсън. Никога повече няма да те оставя. Никога.

Думите ми изглежда докоснаха нещо дълбоко в него. Колебанието му изчезна, заменено от чиста страст. Издаде дълбок, гърлен звук, когато ме хвана за бедрата и ме притисна назад в плочките. Комбинацията от топлата вода, която се стичаше по предната част на тялото ми, и студените плочки, в които беше опрян гърбът ми, беше впечатляваща — от прозореца се промъкваше лек бриз и кожата ми настръхна. Устните на Джейс се впиха жадно в моите, докато двамата отчаяно търсехме да си върнем това, което винаги е трябвало да бъде наше.

— Джулс... — простена той в устатата ми, а ръката му пусна кръста ми и се спусна надолу. Прокара показалеца си надолу по бедрото ми и обратно нагоре, където погали женствеността ми.

— Толкова си влажна — прошепна и плъзна пръста си в мен. Вкопчих се в силните му рамене, докато плъзгаше пръста си навън и навътре, и простенвах всеки път, когато улучваше онова сладко място в мен.

— Господи, Джейс — прошепнах, като спуснах ръката си и обхванах дебелия му член. Започнах да го галя нагоре-надолу, отначало бавно, а после по-бързо. Дишането му се учести, спря да ме целува и се втрени в мен с притворени очи.

— Това — промърмори и погледна към ръката ми, която го докосваше, — е толкова приятно. — Затвори очи за момент и отметна глава назад, задъхвайки се, и докато не гледаше, реших, че може да направя това, което бях искала още откакто го бях видяла гол под душа. Паднах на колене, отворих уста и затворих устни около главичката на пениса му.

Веднага щом обвих устни около дължината му, очите му се отвориха рязко.

— Аххх — каза, докато го смучех и облизвах. — Господи, ако продължаваш така, няма да издържа дълго.

Усмигнах му се и го оставих да се изплъзне от устата ми, защото последното нещо, което исках, е това да свърши още преди да е започнало. Джейс откликна незабавно, като ме повдигна нагоре и ме притисна отново към стената. Хвана ме здраво за бедрата и се спусна надолу по врата ми с целувки.

— Увий крака около мен — каза, повдигайки ме с лекота, за да мога да разтворя крака и да кръстосам глезени.

Придържаше ме с едната си ръка, а с другата държеше пениса си и го търкаше по клитора ми с въртеливи движения, докато не започнах да тласкам бедра напред с раздразнение.

— Джейс — изхленчих, тъй като не исках да чакам и секунда повече и, слава богу, не ми се наложи. Той се тласна напред, навлизайки в мен с едно плавно движение, което ме накара да подбеля очи и да забия нокти в гърба му. — О, мамка му! — простенах, когато излезе бавно от мен, оставяйки вътре само главичката. След което се тласна отново в мен, също толкова бързо и силно като първия път и усетих как в мен започна да се надига оргазъм.

Той го беше забелязал също, защото започна да се тласка по-силно, наблюдавайки лицето ми внимателно.

— Свърши за мен, Джулс — прошепна и аз го послушах. Затаих дъх, когато достигнах разтърсващата кулминация, а сърцевината ми се стегна здравно около ерекцията му, докато свършвах. Той навлизаше в мен все по-силно и по-дълбоко с всеки тласък, докато не изревах името му с вик, който той заглуши с устата си.

Виждах бели петна и звезди, застинала, докато оргазмът ми разкъсваше всяка част от тялото ми. Той ме хвана здраво за бедрата и пое контрол, като ме повдигна и ме тласна надолу към члена му, около който пулсирах, докато виках името му в нощта.

Отпуснах се отгоре му и облегнах глава върху рамото му, отчаяно нуждаейки се от почивка, преди да продължим.

— Да му се не види — каза той, галейки заплетената ми коса — Това изглеждаше интензивно. Така добре ли е? — попита, когато започна да навлиза отново в мен. Тласнах бедрата си напред, поемайки го дълбоко в себе си, и той се усмихна дяволито.

— По-хубаво е от добре — изпъшках, като хванах бедрата му и го придърпах силно към себе си. — Това е всичко, което винаги съм искала.

Гласът ми пресипна, докато го казвах. Джейс обхвана лицето ми с дланта си, а с другата ме държеше за кръста, докато продължаваше да се тласка.

— Никога не съм спирал да те обичам — промърмори в ухото ми.

Ако кажех още нещо, щях да се разплача, а не исках да го правя точно сега.

— Стига си се опитвал да ме разреवेश, а ме чукай — прошепнах пламенно.

Веднага щом го изрекох, той спря и излезе от мен, притискайки се към отвора ми, дразнейки ме жестоко. Опитах се да го придърпам в себе си, но той ми се противопоставяше с лекота.

— Това не е чукане — каза чисто и просто. — Не те чукам.

Очите ми зададоха въпроса „Какво искаш да кажеш?“ и той не ме разочарова. Плъзна се отново в мен божествено бавно, методично и прецизно. Аз простенах и впих пръсти в кожата му.

Бяха минали толкова много години, но той ме изпълваше толкова добре, че най-накрая се чувствах отново цяла.

Чувствах се обичана.

— Правя любов с теб, Джулиет — промърмори.

И беше прав.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бях мечтала за този момент повече от шест години. Действителност, в която двамата с Джейс отново можехме да сме заедно. В съзнанието ми това беше съвършенство. Това беше кулминацията от години копнеж и загуба, от търпение, раздяла и кръв. Мислех, че ще съм облекчена. Мислех, че ще бъда опростена, че ще заживеем щастливо до края на дните си.

И сега, когато се беше случило, не усещах нито едно от тези неща. Не се чувствах облекчена, доволна или опростена от греховете си.

Просто бях изплашена.

Изплашена от толкова много неща.

Чувствах се напълно безпомощна. Не знаех какво се случваше с Джейс, единствената ми връзка с клуба — единствената ми връзка с всичко като цяло. През трите дни, откакто бяха избухнали бомбите, идваше и тръгваше от апартамента няколко пъти, без наистина да ми каже какво се случваше. Всеки път, когато си тръгнеше, знаех, че не искаше да е далеч от мен, което беше еднакво облекчение и притеснение. Не искаше да ме оставя сама, защото му липсвах ли?

Или искаше да ме държи под око, понеже не ми вярваше?

Предполагах, че и двете са еднакво верни.

И наистина имаше защо да се съмнява. Не можех да се спра. Още при първата възможност, която получих — сутринта, след като за първи път бяхме спали заедно отново — изчаках Джейс да напусне апартамента. Докато слушах как ревът на мотора му заглъхва в далечината, изтичах до банята и сложих нов чифт сини контактни лещи в очите си за секунди. Хвърлих си един бърз душ да отмия всякакви следи от нощта, която бяхме прекарвали заедно, преоблякох се с дрехите от сака, който Джейс беше взел от клуба, и изведнъж отново се бях превърнала в Сами.

Взех ключовете за колата му, затръшнах вратата зад мен и потеглих към частната болница, където знаех, че са преместили

Дорнан.

Исках да видя болката му. Исках да видя точно колко близо до смъртта го бях докарала.

Когато пристигнах в болницата, влязох в огромното фоайе и моментално разпознах съпругата на Дорнан, която говореше по телефона в ъгъла. Приведох се зад една огромна ваза с папрати, молейки се да не ме е видяла. Изглежда наистина не ме беше забелязала, защото приключи разговора си и се върна до асансьорите. Наблюдавах я как натисна бутона за изкачване и изчака търпеливо, след което пристъпи в асансьора. Вратите се затвориха тихо след нея. Числата над тях започнаха да отброяваха всеки следващ етаж, спирайки за момент на пет. Етаж пети, това трябваше да е. Едно голямо табло показваше, че интензивното отделение се намира на петия етаж, което имаше смисъл. Закисках се тихо, когато си представих Дорнан закачен за машини и дихателни тръби.

Каквито и рани да бе получил, надявах се, че бяха адски болезнени.

Затичах се по стълбите, опитвайки се да остана незабелязана. Не ми пукаше, ако някой Джипси Брадър ме видеше — все пак бях вманиачената клубна курва, която никога не се откъсваше от него, освен ако не се налагаше. Но не ми се искаше кучката, която Дорнан имаше за съпруга, да ме види и да започне меле.

Пет етажа по-късно вече бях толкова задъхана, че дробовете ми хриптяха. Преди бях толкова атлетична, помислих си, докато успокоявах дишането си на стълбището. Е, напоследък единственото ми упражнение беше сексът, затова нямаше нищо чудно в това, че бях останала без въздух.

Изминаха няколко секунди, преди да се съвзема. Бях нервна, стомахът ми беше свит на топка и не бях сигурна защо.

Джейс. Джими. Ето ти две причини „защо“. Чудех се дали някой ме подозираше в нещо.

Влязох в болничния коридор, поставяйки на лицето си изражение, което целеше да отговори на представата за притеснено гадже.

Погледнах надолу към облеклото си, доволна, че носех нещо достойно за имиджа на Сами. Черна тениска, която прилепваше на всички правилни места и имаше дълбоко деколте, в комплект с черни

дънки и семпли пантофки. Не беше обичайното курвенско облекло, но щеше да свърши работа.

Слава богу, че Джейс се беше сетил да ми вземе сака от клуба. Не мисля, че неговото долнище щеше да свърши работа.

Веднага щом пристъпих в коридора, разбрах в коя стая се намира Дорнан. По средата на дългия коридор една от вратите беше обградена от трима Джипси Брадъри, които изглеждаха адски не на място в болницата. В същото време изглеждаха така, сякаш не би искал да се забъркваш с тях. Което, предполагам, беше цялата идея.

Навъртах се пред стълбището, чакайки някой от тях да ме забележи. Разбира се, след около три секунди най-ниският от тримата силно татуирани мъже се отправи към мен, а голата му глава проблесна под флуоресцентната светлина.

Усмихнах се признателно, когато ме приближи.

— Здравей.

Той се усмихна.

— Какво правиш тук, миличка? Президентът все още е в безсъзнание.

Кимнах, изстисквайки една сълза за по-голям ефект.

— Не знам какво да правя — отвърнах отчаяно. — Толкова се притеснявам за него.

Мъжът се замисли за момент, след което погледна към стаята, от която беше дошъл.

— Виж — каза той, — позволено е само за семейството.

— Знам — отвърнах обезсърчена. — Просто... ако се събуди... не искам да си мисли, че не съм била тук и не съм се притеснявала за него, нали знаеш? Но не искам да разстройвам семейството му. — Поставих ръце на лицето си, преструвайки се на разтревожена. — Можеш ли да ми помогнеш?

Запърхах с шибаните си мигли и простакът се върза. Мъжете бяха такива идиоти понякога. В този случай не беше в негова полза.

— Изчакай тук, кукло. Ще ти кажа, когато жена му си тръгне.

Усмихнах се признателно и го наблюдавах, докато се връща обратно до стаята и застава на пост с останалите двама байкъри. И тримата бяха около възрастта на Дорнан, всички трябва да са били в клуба, когато баща ми е умрял.

Предателски копелета. Ако зависеше от мен, ако имах силата и средствата, всички те също щяха да бъдат мъртви.

Търпението ми се увенча с успех. Около половин час по-късно видях жената на Дорнан да се отправя обратно към асансьора и да изчезва вътре. Няколко секунди по-късно Плешивеца ме повика с пръст.

Посочи ми да вляза в стаята, но докато го подминавах, той постави длан на рамото ми. Беше ми нужно цялото самообладание, за да не я избутам и да не му забия един юмрук.

— Доста е зле — каза ми с висок шепот. — Сигурна ли си, че искаш да влезеш?

Кимнах. Мамка му, няхах търпение да видя какво беше останало от него.

— Добре — каза мъжът, като махна ръката си. — Да не кажеш, че не съм те предупредил.

Кимнах, шмугнах се покрай него и влязох в частната стая. Дори тук, в кома, на Дорнан му бяха предоставени всякакви удобства — частен апартамент с гледка към Хълмовете на Холивуд и банда мъже, които да го предпазят от други атаки.

Трябваше да донеса някаква отрова със себе си, за да довърша работата. Каква глупачка съм, че не мислех напред.

Отправих се тихо и внимателно към леглото в дъното на голямата стая. Не знаех какво да очаквам, знаех само, че е зле.

Когато приближих, очите ми попиваха всеки детайл от ужасите, които обезобразяваха лицето на Дорнан, вратът, раменете и ръцете му. Предположих, че останалата част от тялото му беше също така контузена, но нямаше да вдигам чаршафите, за да разбера. Поне не още.

Още няколко стъпки и бях достатъчно близо, за да се пресегна и да хвана ръката му, внимателно избягвайки дълбоките рани, които набраздяваха кожата му, и системата, която беше закачена за горната част на ръката му.

Не можех да се спра. Една доволна усмивка разтегли лицето ми, докато наблюдавах щетите, които бяха нанесли отломките от грубо скроените бомби на Елиът върху мъжа, когото исках да унищожа. Не беше толкова хубаво, колкото щеше да е смъртта му, но беше адски близо.

Беше свързан към система с морфин, същата, каквато бях имала аз, когато се събудих от смъртта преди шест години. Нямах как да се предозират, което беше много жалко, тъй като само определено количество се отделяше венозно на всеки петнадесет минути.

Е, ако не можех да го убия, щях да се погрижа да усеща всяко шибано нещо, което му се беше случило. И това ми стигаше. Поставих иглата под кожата му и я бутнах силно, толкова, колкото да остане под кожата му, но далеч от вената. С малко късмет не само щеше да изпитва болка от липсата на морфин в системата си, но течността също така щеше да се събере под кожата му и да му причини още неудобство.

Повдигнах отново завивките, прибрах ръката му под тях и ги пригладих след това.

Преди да си тръгна, поставих една продължителна целувка на разранените му устни.

Съдбата е истинска кучка понякога.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо? — попита Джейс.

Беше късно. Тъкмо беше влязъл през входната врата на апартамента, няколко часа след като се бях върнала от болницата. Стоях на плота, очаквайки го да се върне и знаейки, че най-вероятно щеше да е бесен.

— Защо какво? — отвърнах на въпроса му, карайки го да се намръщи.

— Знаеш за какво говоря — изръмжа Джейс. — Защо отиде в шибаната болница днес?

Присвих рамене, избягвайки погледа му.

— Искях да видя копелето в кома.

Джейс изсумтя и поклати глава.

— Също така добър номер с ръката му. Много умело.

Всъщност се засмях, което беше наистина неподходящо, като се имаше предвид сериозния поглед, с който ме гледаше Джейс.

— О, хайде де — казах му. — Заслужава всяка една болка, която мога да му причиня.

— Разбира се, че я заслужава — отвърна Джейс гневно. — Но, Джулс, мамка му, ставаш небрежна. Адски очевидна, по дяволите.

Лицето ми посърна, когато осъзнах, че е прав.

— Божичко — прошепнах, — това беше доста глупаво, а?

Джейс разпери ръце в жест на предаване.

— Е, да — каза. — Имаш късмет, че бях там няколко часа по-късно и поех вината.

Провесих глава.

— Благодаря — промърморих.

И тогава направи нещо съвсем неочаквано. Приблужи се, усмихна се дяволито и ме издърпа от стола ми в мечешка прегръдка, която ме остави без въздух.

— Уоу! — казах, когато ме пусна. — За какво беше това?

Отмести един кичур коса от лицето ми, а в очите му гореше дръзко пламъче.

— Ти си луда, знаеш ли? Не се страхуваш от нищо.

Нещо в тези думи накара гърдите ми да се свият от болка.

— Повярвай ми, страхувам се от доста неща — отвърнах мрачно.

— Все още ли се страхуваш от високото? — попита Джейс.

— Защо? — попитах бавно. — Искаш да ме заведеш да скачаме с парашут ли?

— Не точно — отвърна той. — Спомняш ли си, когато ходехме на виенското колело?

— Да — казах, сещайки се за дните, в които бяхме влюбени тийнейджъри на пристанището Санта Моника.

— Вземи си яке — каза той.

Намръщих се и погледнах към дигиталния часовник, вграден в предната част на фурната.

— Почти десет вечерта е — възразих.

Джейс присви рамене.

— Трябва да има нещо хубаво в това да си Джипси Брадър, нали?

Наистина, пазачът, отговорен за пристанището, ни пусна без колебание. Все още бях учудена от внезапната смяна на настроението на Джейс, когато се прибра в къщи, и страхувах се да призная, леко подозрителна, че имаше нещо, което не ми казваше.

— Мислех, че ще си ми ядосан — прошепнах, когато Джейс ме поведе по дървеното пристанище.

Спря и аз едва не се блъснах в него, докато продължих да крача. Обърна се и ме хвана за раменете, задържайки ме на място.

— Не съм ти ядосан — каза той, като стисна ръката ми в своята. — Изплашен съм до мозъка на костите си за теб. За двама ни.

— Всичко ще бъде наред — прошепнах, но едно малко гласче в мен викаше в протест. Настояваше за отговори на въпросите, които ме измъчваха.

„Защо си още тук?“

„Защо не ги уби още преди години?“

Игнорирах ги, защото кой знаеше колко време имахме заедно? Не исках да му задавам тези въпроси, защото не знаех дали ще понеса отговорите.

А и без това не знаех какви отговори изобщо щяха да ме задоволят.

Той ме погледна странно, хвана ръката ми и продължи да ме дърпа напред. Един момент по-късно ме повдигна в една от пътническите кабинки, преди да се качи и той.

— Никакво потегляне — подчертах.

Джейс присви рамене и уви ръка около моите, докато стояхме в тъмнината на празното пристанище, единственият звук идваше от вълните, които се разбиваха в пясъка под нас.

Не можех да се спра. Трябваше да го попитам.

— Какво... се случи с теб след това? — попитах с едва доловим шепот. „След като умрях.“

Той застина моментално, а ръката му около раменете ми се напрегна.

— Нищо — побърза да отговори.

— Джейс — настоях аз, — можеш да ми се довериш.

Той въздъхна.

— Не става въпрос за доверие, Джулс.

— Е, какво тогава? — попитах.

Той отпусна отново ръката си и можех да разбера, че използва всичкия си самоконтрол, за да се държи непринудено, когато нещо в него го изгаряше.

— Джейс — казах ясно, — защо не си тръгна?

Той отдръпна ръката си толкова бързо, че няхах време да реагирам. Устата ми се отвори, докато наблюдавах как принуденото му небрежно изражение стана яростно.

— Мен никой не ме спаси — отвърна горчиво. — Никой не ме измъкна в нощта и не инсценира смъртта ми. Така че, да. Трябваше да се спася сам. Или да умра, опитвайки се.

— Какво изобщо означава това? — Изведнъж усетих студ без ръката му около мен. — Джейс, не се опитвам да бъда кучка. Просто искам да разбера.

Той стисна юмруци гневно, изправи се и изскочи от кабинката.

— Не ми пука дали разбираш, или не — избухна той, смайвайки ме. — Има неща, за които просто не говорим.

— Джейс... — опитах се да кажа.

— Искаш ли да те попитам какво е чувството да чукаш баща ми? — настоя той. Мамка му, наистина беше разгневен. Толкова бях слисана, че даже не можех да се засегна от въпроса му.

— Какво, мислиш, се случи, Джулиет? — попита, сякаш бях най-глупавият човек в целия свят и ми се прииска да заплача. — Не мислиш ли, че щях да се махна при първата възможност, която ми се отдадеше? Че щях да убия всеки един от тях заради това, което ти бяха причинили?

Сърцето ми се сви, когато си представих през какво трябва да е преминал след смъртта ми и докато ги е гледал как ме изнасилват.

— Съжалявам — казах отчаяно. Той ритна нещо на земята, отказвайки да ме погледне.

— Да, аз също — отвърна.

— Искаш ли да говорим за това? — изстрелях, моментално съжалявайки за избора си на думи.

— Не — отвърна той горчиво. — Не искам да говоря за това. Никога.

Тъй като спонтанното пътуване до виенското колело се провали, двамата вървахме към вкъщи замислени — Джейс крачеше напред, а аз подтичвах след него, правейки по две забързани крачки за една негова. Веднага щом влязохме в апартамента, той се отправи директно към спалнята си и затвори вратата в лицето ми, оставяйки ме сама в коридора.

Сама с болезненото ми любопитство. Какво, по дяволите, се беше случило с него, след като бях умряла? Никога не бях мислила за детайлите, тъй като винаги бях заета със собственото си отчаяние. Мамка му! Не мога да повярвам, че съм била толкова сляпа за болката, която носеше в себе си като граната, готова да избухне всеки момент. Никога не се бях замисляла за загубата му. За страха му.

„Мен никой не ме спаси.“

Думите му разкъсваха сърцето ми.

Никой не го беше спасил.

Изчаках петнадесет мъчителни минути, преди да почукам тихо на вратата му. Когато не чух „разкарай се“, откряхнах леко вратата и се огледах. Джейс лежеше по средата на леглото с ръце под глава и наблюдаваше тавана. Погледна към мен, след което продължи да се взира нагоре.

Реших да предприема директен подход, затова скочих на леглото и възседнах бедрата му, преди да ме е избутал настрани. Той срещна погледа ми очевидно безразличен.

— Съжалявам — казах тихо. — Прозвуча грешно. Не исках да кажа това.

Поставих длани върху гърдите му и се изненадах, когато ме хвана за китките и ги дръпна, карайки ме да залитна напред и гърдите ми да се стоварят върху неговите.

— Напротив — отвърна той. — Щях да задам същия въпрос, ако бях на твоето място.

Не казах нищо, просто захапах устна, докато се наблюдавахме един друг предпазливо.

— Не мога да мисля за това — каза, а лицето му се набразди с болката от миналото. — Ще кажа само това. Живях три години, без да видя слънчева светлина. Три години и бях убеден, че щеше да е по-добре, ако бях умрял заедно с теб.

Три години без слънчева светлина? Съзнанието ми се въртеше от това, което намекваше.

— Искаш да кажеш...

— Видя къщата на Емилио — каза Джейс измъчено, — но не видя какво има под нея.

Въображението ми запълни липсващите парчета от пъзела.

— Държали са те затворен в мазе в продължение на три години? Какво, по дяволите, са ти правили през тези три години? — прошепнах, а в очите ми запариха сълзи.

Погледът му се замъгли от болка.

— Забрави — казах бързо. — Не ми отговаряй.

Изглеждаше облекчен. Но не и аз. Прилошаваше ми само като си помисля какво можеше да е преживял през тези три години и как в сравнение с това най-ужасният момент в живота ми беше траял няколко дни.

— Мамка му, Джейс — казах, като увих ръце около врата му и зарових лице в топлото местенце между ухото и рамото му, — съжалявам.

Той не ми отговори, но в главата ми думите му се въртяха като виенско колело, което никога не спираше.

„Мен никой не ме спаси.“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Заспахме така, плътно преплетени един в друг, и когато се събудихме на сутринта, осъзнах, че не бях сънувала кошмар. Мисълта беше успокояваща и ме караше да осъзная колко важно беше присъствието на Джейс в живота ми.

Обичах го толкова много, че понякога беше твърде болезнено.

Защото ако го изгубех отново... не мислех, че щях да го преживея.

Не мисля, че бих искала.

Все още спеше, затова се обърнах и се наместих назад, докато дупето ми не се притисна плътно в него с намерението да поспя още малко, докато той ме гушкаше. Но движенията ми сигурно го бяха събудили, защото съвсем скоро усетих сутрешната му ерекция да се притиска силно в едната буза на дупето ми, докато ръцете му шареха мързеливо по тялото ми.

— Събудих ли те? — прошепнах.

— Не — отвърна той и притисна ерекцията си към мен.

Усмихнах се, пресегнах ръка назад и бръкнах в боксерките му, за да хвана члена му.

— Искаш ли да те оставя сам, за да можеш да се напиш спокойно?

— Божичко, не — изръмжа той, като размърда бедрата си, така че пенисът му да се плъзне в ръката ми.

Избутах бикините си надолу със свободната си ръка и ги изритах, когато стигнаха до глезените ми. Джейс откликна нетърпеливо, като избута ръката ми и ме притисна по корем.

— Така добре ли е? — попита и една малка част в мен умря.

Мразех, че се чувстваше така, сякаш трябва да ме пита всеки път, преди да се докоснем, но знаех защо го правеше. След всичко, което беше видял, сигурно имаше нужда да пита постоянно.

— Ще бъде след секунда — казах нетърпеливо, като повдигнах дупето си нагоре, за да се потърка в главичката на члена му. Той се

задъха тежко, хвана дупето ми с ръце и след момент го усетих да се притиска в отвора ми.

— Господи, толкова си влажна — каза, като потърка главичката си по влажната ми женственост. Простенах, опитвайки се да се тласна назад.

— Стига си ме измъчвал — оплаках се.

Той се засмя и влезе в мен с един мощен, бърз тласък. Изпъшках силно, когато усетих как се разтягам около него. Той се плъзгаше навън и навътре, все по-бързо и по-бързо, докато единствените звуци не останаха учестеното ни дишане и ударите на кожа в кожа.

След това лежахме заедно с преплетени крака, докато се опитвахме да си поемем въздух.

— Мамка му! — каза Джейс. — Не сложих презерватив. И двата пъти.

— Всичко е наред — отвърнах, докато си играех разсеяно с ръката му. — На хапчета съм.

Изчаках го да зададе още въпроси. Да попита ужасни неща като дали баща му е носил презерватив през всичките пъти, но, слава богу, не го направи.

Спокойствието ни беше крехко, но докато го имаше?

Мамка му, беше перфектно.

Докато Джейс приготвяше закуска, събрах кураж и се обадох на Елиът. Бях нервна, толкова нервна, че ръцете ми трепереха, докато набирах номера на студиото за татуси от стационарния телефон. Все още не си бях взела нов телефон, след като Джейс беше потрошил моя в момент на ярост. Елиът отговори на третия сигнал и аз се усмихнах, когато чух гласа му.

— Ел — казах, а усмивката ми беше толкова широка, че сигурно можеше да я чуе, — Джулс е.

За момент имаше пауза и чух как прочиства гърло.

— Хей! — Тонът му беше предпазлив, отдръпнат и аз се заех да разчупя неловката тишина.

Думите започнаха да излизат от устата ми още преди да съм осъзнала какво говоря.

— Исках само да ти се обадя и да ти се извиня за онази нощ. — Сърцето ми туптеше болезнено в гърдите ми и усещах ясно присъствието на Джейс, който бъркаше яйца в кухнята.

— Ахам.

— Не трябваше да те карам да си тръгваш така. Съжалявам, Елиът. — Изобщо не ме биваше в извиняванията. Винаги звучаха странно и неестествено.

— Е, добре — каза той. — Въпреки че все пак аз нахлух и те прекъснах, така че вината не е само твоя.

— Просто искаше да се убедиш, че съм добре — казах бързо, облекчена, че говореше с мен, и че изглежда не ми беше толкова ядосан.

— Как е любовчията? — попита Елиът, кикотейки се. — Надявам се, че красивото му лице не е много прецакано.

Завъртях очи, когато чух очевидното му задоволство от факта, че беше размазал лицето на Джейс.

— Почакай само да видиш другия — пошегувах се.

За момент настана тишина, и докато мислех как да я запълня, Елиът ме изпревари.

— Звучиш... щастлива — каза, но самият той далеч не звучеше да е такъв. Кое то ме убиваше.

— Такава съм — отвърнах колебливо. — Поне така мисля. Ще бъда. Веднъж щом убия Дорнан и другите му синове. Тогава най-накрая ще бъда свободна.

Чух как Елиът прочиства гърло.

— И ти ме правиш щастлива — казах тихо. — Знаеш, нали?

Прочисти отново гърло.

— Да — отвърна. — Само дето прецаках всичко.

Засмях се, но в звука нямаше хумор. Беше нещо между стон и ридание.

— Аз прецаках всичко, Ел. Но много мило от твоя страна да поемеш вината.

— Пак заповядай.

— Трябва да затварям — казах нежно.

— Винаги ще съм насреща, когато и да се нуждаеш от мен, нали знаеш? — дишаше тежко. Думите му натежаха.

— Да — прошепнах. — Винаги.

— Но, Джулс — продължи той, а гласът му накара дъхът ми да секне, — искам да не ми звъниш за известно време, става ли? Освен

ако не си в беда или нещо такова, но иначе... просто се нуждая от малко време, разбираш ли?

Преглътнах измъчено. „Не плачи!“

— Добре — прошепнах и линията прекъсна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Забрава.

Място, обитавано от грешни души. Пленени. Копнеещи, докато бродят из празните коридори, вечно протегнати към светлината, но никога не успяващи да я достигнат.

Тихо спокойствие. Трепетно очакване. Убежище от бурята, която заплашваше да все опустошение и разруха върху всичко, изпречило се на пътя ѝ.

Забравата ни беше временна и ние ѝ се отдадохме напълно. Какво друго можехме да направим? Яснотата на бъдещето ни лежеше тежко и невидимо помежду ни като душите на съсипаните деца, които бяхме оставили зад себе си в онзи съдбовен ден. Нашите невинни подобия — погубени, но не и забравени — все още крещяха за милост дълбоко в недрата на съзнанията ни.

През първите няколко вечери от краткото ни време заедно посрещаме нощите сами, но сънищата не спираха да ме преследват. Не спираха да ми припомнят за Дорнан, за вкуса му, докато свършваше в устата ми, или за капките кръв, които се разпространяваха като огън, докато попиваха в чаршафите под нас.

Но всичко беше наред, защото Джейс винаги беше до мен, и след няколко нощи решихме да престанем да се преструваме и просто да спим в едно легло всяка вечер.

А когато спяхме заедно? Тогава не се събуждах обляна в сълзи и пот, обладана от зомбирани версии на мъжете, които бях убила, и този, който ми предстоеше да убия. Спях дълбоко и се събуждах плавно, приветствайки промяната от годините ужасяващи нощи, прекарани в борба срещу безкрайните кошмари.

За няколко божествени дни животът беше прекрасен.

Но тук беше и уловката. Спомняте ли си, когато казах, че нищо хубаво не е вечно?

Е, беше истина.

Едно обаждане осем дни след експлозията разруши крехкото ни спокойствие.

Защото Дорнан се бе събудил.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стоях на балкона с крака качени върху парапета пред мен и гледах към океана. Този следобед нямаше вятър и водата беше гладка като стъкло. Гледката беше възхитителна и някак се успокоявах само от факта, че можех да я видя. Хора върху дълги дъски гребяха в залива. Сърфистите на брега бяха забравили за сърфовете си, тъй като нямаше вълни. Децата правеха замъци на пясъка, а в далечината можех да видя виенското колело, което се въртеше на пристанището.

Пред мен имаше толкова много жизненост — хора, които водеха нормален и необременен начин на живот? Хора без цена на главите си.

Хора, на които не се налагаше да умрат, за да се измъкнат от живота, в който бяха родени.

Исках да бъда една от тях, но докато слушах как Джейс говори по телефона в кухнята, отново си спомних за ужасното съществуване, което споделяхме. Жестоката реалност за семействата ни и техните грехове.

— Толкова бързо? — попита Джейс някой по телефона. — Той беше в шибана кома преди два дни. — Пауза. — Както и да е. Значи сега е в жилищната сграда на клуба?

Стомахът ми се сви от ужас и аз погледнах към земята. Не можех да гледам към красивото виенско колело или към невинните деца на плажа, докато мислех за Дорнан.

— Да, ще дойда — каза Джейс. Чух как хвърля нещо на пейката и предположих, че е телефона му.

Станах и влязох в кухнята, като едва не се блъснах в него. Погледнахме се странно, докато вълните на реалността не започнаха да се разбиват в тънката стена на отричане и надежда.

— Буден е — каза Джейс мрачно.

— Толкова бързо? — попитах.

— От вчера всъщност — отвърна Джейс. Горчивината в гласа му беше като отрова. — Трябва да отида във „Va Va Voom“, за да го видя.

Вече грабвах дамската си чанта, когато се обърнах и видях ужасеното изражение на Джейс.

— Какво? — попитах разтревожена.

Той посочи към чантата ми.

— Какво правиш?

Погледнах надолу, очаквайки да видя паяк или нещо подобно, но там нямаше нищо.

— Идвам с теб.

Лицето на Джейс се изкриви от ярост.

— Няма. Да. Идваш — изръмжа.

Повдигнах вежди.

— Ще очаква да види Сами. Ако не отида там, ще ме убие.

Джейс поклати глава.

— Така или иначе ще те убие. Какво, по дяволите, не е наред с теб?

— Много неща не са ми наред — сопнах се нетърпеливо. — Мисля, че вече го изяснихме.

— Няма да ти позволя да се доближиш до него, Джулиет.

Поклатих глава.

— Джейсън, какво мислеше, че ще се случи? Смяташе, че просто ще забравя за него само защото правихме секс няколко пъти?

Гласът ми беше по-злобен, отколкото възнамерявах, но бях побесняла. Какво си мислеше, че ще се откажа от отмъщението си толкова лесно?

Джейс прехапа устни и следващите думи бяха изречени с огромно затруднение.

— По дяволите, обичам те, Джулиет.

Усмихнах се въпреки напрежението.

— И аз те обичам, по дяволите. Но любовта ми към теб не променя омразата ми към него.

Джейс изглеждаше опасно близо да ме метне през рамо и да ме заключи в спалнята си, докато не ме убеди да стоя далеч от Дорнан. Но нямаше да му позволя. Отказвах да се откажа от отмъщението си срещу братята Рос и техния баща — дявол.

Засега бях отбелязала четири точки. А докато станат седем? Любовта щеше да почака.

— Мислиш, че това е забавно? — попита Джейс високо. — Отидох на скапаното ти погребение. Такова нещо не се забравя никога! А сега ще се върнеш там и ще очакваш, че той няма да те разкрие рано или късно? Този път ще те убие наистина.

Опитах се да запазя спокойствие.

— Може би ще го направи — присвих рамене. — През цялото време съществуваше тази опасност, но знаеш ли какво? Все още не ме е разобличил, Джейсън.

— Значи казваш — отвърна Джейс горчиво, — че желанието ти да го накараш да си плати е по-важно от това, което имаме помежду си?

— Не става въпрос за мен — контрирах. — Или за теб. Или за нас. Става въпрос за баща ми! За Мариана! Те умряха, опитвайки се да ни спасят от този живот, и ние сме длъжни да направим всичко по силите си, за да унищожим този мъж.

Очите на Джейс ме изгаряха. Мъката и неохотата в тях да ме пусне бяха твърде много за понасяне. Чувствах се така, сякаш не можех да дишам, особено когато постави ръце на раменете ми и ме замоли.

— Не така — каза пламенно. — Моля те, Джулс, не по този начин.

Сигурно беше грешната реакция, но моленето му ме ядосваше толкова много, че ми искаше да закреця. Как смееше да използва това между нас срещу мен? Как смееше да се опитва да спре отмъщението ми срещу мъжа, който унищожил всички ни?

Пред очите ми падна перде и за жалост реших да нанеса фатален удар.

— Той уби майка ти и те остави да я намериш във вана, пълна с кръв. Ти си негов син, а той ти причини това? — Гласът ми заплашваше да се пречупи. Беше толкова писклив и остър. — Какво мислиш, че е направил с тях?! Знам, че са страдали. Знам го по-добре от всичко друго. — Притиснах ръце към гърдите си, докато мислех за баща си и за това, през което трябва да е преминал преди смъртта си. — Накарал ги е да страдат, а сега аз ще го накарам да страда.

Изражението на Джейс беше измъчено, застинало и решено.

— Джулиет — предупреди, — ако излезеш през тази врата...

— Ако изляза през тази врата, какво? — прекъснах го. — Какво ще направиш, а? Нищо, също както не направи нищо през изминалите шест години. — Бях гадна и не можех да се спра. — Не се притеснявай. Остави всичко на Джулс. Ще се погрижа за бъркотията, която ти никога не успя да изчистиш.

Отворих вратата рязко и я затръшнах яростно след мен, чувствайки силния трясък и жестокия жест изключително задоволителни.

В ръката си държах ключовете за колата на Джейс, и докато крачех към нея и отворих вратата, кръвта във вените ми беше кипнала.

Гняв и сладкият вкус на предстоящото отмъщение.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стигнах до бурлеска клуба няколко минути по-късно, като паркирах няколко пресечки по-далеч, в случай че Дорнан ме видеше да карам колата на Джейс и поискаше обяснение. Пробягах няколкото пресечки до клуба, искайки да стигна там преди Джейс да пристигне с харлито си и да ме спре.

Входните врати бяха отворени, а мястото беше безлюдно в десет и петнадесет вторник сутринта. Заскитах се бавно. Притъмнената сцена предизвика стари спомени на повърхността, където дълбаеха нови рани.

Смазваща тежест.

Кожа.

Чифт черни очи, които светеха към нас откъм предната част на сцената. Емилио. Беше наблюдавал всичко, без дори да премигне, докато внуците му се редуваха да ме пречупят на две. Първо Чад, после Макси, а след това и останалите. Докато един ме изнасилваше, други двама държаха ръцете ми, а останалите обуздаваха Джейс, който викаше и се бореше срещу тях.

И тогава... една дума, изречена от бащата на Дорнан:

— Достатъчно!

Емилио нареди на всички да напуснат с изключение на Дорнан. Джейс беше в безсъзнание, след като се беше измъкнал за момент и беше ритнал Чейс в коляното достатъчно силно, за да го измести.

Коего оставяше само мен, седяща гола с китки и глезени завързани за един стол. Счупеният ми нос издаваше странни хрипящи звуци, докато дишах през раздробени хрущяли и кръв. Беше студено и аз треперех неустово, докато голата ми плът настръхваше, срещайки хладния въздух.

Дорнан свали пистолета и ножа си от кобури и ги постави показателно върху масичката до стола, на който седях. Камерата все

още записваше, или поне така предположих, тъй като червената лампичка примигваше на всеки няколко секунди. На този етап, тъй като бях там вече в продължение на няколко часа, отдавна бях забравила за скромността си. Краката ми се бяха схванали, докато седях в локва от собствената си кръв, и вече не можех да усещам ръцете си.

Бързо бях преминала през фазите на скръбта, докато братята Рос ми бяха отнели онова, което не им принадлежеше. Първо шок и отричане, което беше отминало, когато Чад беше навлязъл в мен болезнено, премахвайки всяка възможност, че ужасите, които ми обещаваха, бяха само заплаха. Последва гняв, който изпитвах все още, кървяща и разгневена, докато Дорнан стоеше пред мен с безизразно лице.

— Кажй ми, Джули — каза той и аз потръпнах, когато го чух да използва името, с което само майка ми ме наричаше, — къде са парите?

Поклатих глава.

— Вече ти казах, не знам!

Дишането ми се учести, ужасена, докато го наблюдавах как си разкопчава колана. Искях да стисна очи, но не смеех да извърна поглед, за да не пропусна собствената си смърт.

— Какво правиш? — попитах паникьосана. Не и още. Не можех да понеса още. Не отново. Не и той.

Дорнан се придвижи като пантера, дебнеща пляката си, всяко движение бе премерено и тихо, докато измуши колана от гайките и го стисна пред себе си. Беше черен, кожен, с катарама във формата на череп.

— Знаеш ли — каза Дорнан, като сгъна колана на две и го хвана с две ръце, — аз бях първият, който те държа, когато се роди, Джули. Пищяща и покрита с кръв. — Усмихна се мрачно и застана пред мен.

Преди да успея да потръпна, стовари колана върху левия ми крак, а кожата прогори голата ми плът.

Извиках.

— Нещо като сега — продължи той, играейки си с колана в ръцете му. — Татенцето ти не беше там навреме, за да присъства на раждането ти, а сега ще пропусне и смъртта ти.

Повдигна ръка и този път се подготвих.

Не че това помогна.

Стовари колана върху другия ми крак и аз извиках отново. Извиках толкова силно, че имах чувството, че гърлото ми ще се разкъса на две.

— Къде са парите, Джули?

Тогава започнах да плача. Провесих глава и заридях. Защото не знаех отговора, а той нямаше да спре, докато не му кажех нещо.

— Баща ми ще те убие за това — проплаках и се хвърлих към него въпреки въжетата.

Дорнан килна глава настрани, на лицето му се появи странно изражение. Засмя се мрачно, а звукът беше глух и горчив.

— Не и ако аз го убия първо, малката — захапа устна и пусна колана на земята.

Емилио прочисти гърло, напомняйки и на двама ни, че все още стоеше в стола си в тъмнината под сцената, а черните му очи светеха като кълба.

По изражението на Дорнан премина раздразнение, когато премести вниманието си към баща си.

— Коланът не върши работа — изхриптя Емилио със силен, но разбираем италиански акцент. — Може би имаш нужда от нещо по-убедително?

Дорнан погледна към земята, а после обратно към мен. Маската на лицето му изчезна за част от секундата и тогава видях моя шанс. Малката нотка на колебание грейна като факла на надеждата.

— Дорнан — замолих, — моля те. Не е нужно да правиш това.

Дорнан игнорира молбите ми, докато изваждаше препасаната си тениска и започна да разкопчава копчетата си. Стомахът ми се разбунтува, когато свали тениската си и я постави на масичката до ножа и пистолета.

— Кълна се, не знам нищо — казах отчаяно.

Определено бях преминала от гняв към преговори, когато започна да развързва глезените ми.

— От теб се очакваше да ме предпазваш! — извиках. — Ти си ми семейство!

Лицето му се изкриви от гняв, когато развърза последното въже и уви ръцете си около гърлото ми, за да ме повдигне на крака. Опитвах се да понеса теглото си, докато се борех срещу хватката му, но се провалих. Не можех да усетя краката си, камо ли да стоя на тях без подкрепа.

— Ти трябваше да си ми семейство — изръмжа той, докато ме душеше болезнено. — Спомняш ли си? — Той отмести едната си ръка от врата ми и я плъзна по голата си кожа, рецитирайки думите, татуирани върху долната част на гръдния му кош. — „Il sangue è sacro. Famiglia è sacra!“

„Кръвта е свята. Семейството е свято.“

Безразличието му се превърна в ярост, щом ме хвърли на земята. Проплаках, когато се строполих върху твърдите дървени дъски, а черепът и лактите ми поеха тежестта на сблъсъка.

— Никога повече не ми говори за семейство — изплю Дорнан, докато се извисяваше над мен. — Искаше да ми откраднеш сина.

— Той те мрази — казах дрезгаво, а моят собствен гняв се надигна в мен.

Дорнан спря за секунда, погледна към Емилио, а после обратно към мен.

— И аз мразех баща си някога — каза, разкопчавайки дънките си, — но го преодолях.

Това, което последва, беше толкова брутално, толкова опустошително, че дори сега не можех да го опиша с думи.

„Кръвта е свята. Семейството е свято.“

Но, очевидно, вече не бяхме семейство.

* * *

Бях преминала към финалната фаза на мъката, приемането, докато съзнанието ми се замъгляваше и онези бели петна започнаха да избухват в блестящи звезди, обещавайки ми спокойствие, нашепвайки сладки думи в ухото ми, че болката скоро ще отминем.

Приех смъртта, оставих я да ме обземе, и когато прекрасната бяла светлина се фокусира над мен няколко часа по-късно, се усмихнах,

вярвайки че най-накрая отивах там, където отиваха душите, след като преминах в отвъдното.

Нещо остро се заби в рамото ми и една облечена в ръкавица ръка се появи пред зрението ми, когато измести леко ярката светлина.

Мамка му. Не отивах към бялата светлина. Слухът ми се възвърна и започнах да чувам притеснени гласове, които викаха за кръвни преливания и кислородни маски и осъзнах, че не умирам.

Връщаха ме обратно към живота.

Бях спряла да дишам. Единственият звук в моята вселена беше прекъсващият грохот и затихването на сърцето ми, което биеше хаотично, докато прескачаше към неестествения си заглъхващ ритъм. Някой извика за лопатки и аз си помислих колко е невероятно, че все още мога да чуя гласовете, въпреки че дробовете ми не се пълнеха с въздух.

Имах избор да се разтопя обратно в онова приветстване на смъртта, да се отдам, и няма да лъжа, беше адски изкушаващо. Оставих се да потъна по-дълбоко, същото падане, което изпитваш, когато заспиваш, но знаех, че нямаше да се събудя от този сън.

Изкрещях наум, когато силният ток удари гърдите ми и се плъзна по тялото ми, принуждавайки сърцето ми да не се предава и да забие, но аз отказвах спасителния пояс, отказвах да изплувам от собствената си гибел. Ако ръцете ми можеха да се движат, щях да ги избутам настрани и да настоя да ме оставят да умра на спокойствие.

Бях се примирила. Бях готова. Бях готова да умра.

И тогава в съзнанието ми се появи образ.

Джейс. Моето мило момче.

Обичах го. Ако имаше и най-малкия шанс да е жив, трябваше да оцелея заради него.

Изведнъж трябваше да живея.

Още един токов удар, по-силен от първия, запали нещо първично в мен: надежда, която гореше като опустошителен огън и гняв, които кипеше като отрова във вените ми.

— Върнахме я — каза един глас, този път по-близо.

Отворих уста и поех въздух, вдишвайки ценния въздух в дробовете си, докато болката се разпространяваше по тялото ми.

*Бях родена отново — от ръба на смъртта — гола, кървава и
пищяща, докато студената истина за оцеляването ми ме връхлетя.*

*Докато се заклевах да накарам Дорнан и синовете му да платят
за греховете си.*

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Примигнах, поклатих глава и дочух движение на горния етаж.
Дорнан.

Пригладих бялата си лятна рокля и се отправих тихо нагоре. Когато изкачих и последното стъпало, дочух скърцането на стол в офиса. Почуках тихо на вратата и я отворих.

Време бе за представление. Изобщо не бях подготвена за това, но поех въздух и дадох всичко от себе си. Не бях стигнала толкова далеч само за да се проваля накрая.

Дорнан стоеше зад бюрото си, а лаптопът му беше отворен пред него. Взираше се в него много настойчиво, но натисна един от клавишите, премествайки погледа си към мен, когато влязох в стаята.

— Сами — въздъхна.

— Добре ли си? — попитах колебливо, спирайки пред другия край на бюрото. Печелех време. След като бях правила любов с Джейс, не можех да понеса мисълта за допира на Дорнан по кожата ми.

Той стана от стола си, а способността му да върви очевидно не беше засегната. Възхищавах се на този факт.

— Можеш да вървиш — казах изненадана. — Не мога да повярвам. След случилото се?

Копелето с най-големия късмет на този свят. Взривът трябваше да го убие.

— Ела тук, ти, малка курво — каза той, а зъбите му скръцнаха в гротескна гримаса. Заздравяващите белези, които покриваха всяка част от тялото му, правеха нещата още по-зле.

— Уау — отвърнах безгрижно, изненадана. — Целуваш майка си с тази уста?

Дорнан се усмихна, оголвайки зъбите си, а светът ми се разби на парченца около мен, когато чух вратата да се затръшва зад мен и да се заключва от външната страна.

Той обърна лаптопа си, така че да мога да видя видеото, което гледа, и сърцето ми се сви, докато коленете ми заплашиха да се

превият под мен.

Докато осъзная какво гледах.

Кадри от камера за наблюдение, заснела някакво момиче. Момиче в гараж, облечено единствено по тънка нощница, движенията ѝ бяха бързи и експедитивни, докато поставя грубо направените бомби в резервоарите на моторите на враговете си. Сърцето ми се качи в гърлото, докато продължих да гледам дисплея, напълно погълната. Когато момичето се обърна, камерата улови лицето ѝ под инфрачервената светлина и аз видях нейното безпокойство.

Нейното вълнение.

Какво глупаво момиче.

Направих крачка назад, а дупето ми се удари във вратата, когато той отговори на въпроса ми.

„Целуваш майка си с тази уста?“

— Не — отвърна той, като заобиколи бюрото и тръгна към мен, — но целувах твоята майка с нея много пъти.

Той се усмихна, когато изрече финалната дума в тишината.

— Джулиет.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всеки ден в продължение на шест години не спирах да се моля, че ще намеря обратно пътя към момчето, което обичах.

Докато един ден най-накрая не го направих.

Но това е забавното на живота. Нищо хубаво не продължава вечно, не и за мен поне. Мислиш, че си този, който притежава силата, или поне аз мислех така, но тогава станах небрежна. Една малка грешка и вече бях безсилна да спра това, което щеше да последва.

Хората си мислят, че парите означават власт, но всичките пари в банковата ми сметка, мръсните изпрани банкноти, които баща ми ми беше оставил, бяха безпомощни.

Парите не означаваха власт. Властта притежаваше този, който държеше ножа в ръката си и дълбаеше плитки разрези по кожата ти.

Властта притежаваше този, който те владееше.

Някога имах власт.

Сега нямах нищо.

Издание:

Автор: Лили Сейнт Джърмейн

Заглавие: Четири точки

Преводач: denensita

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2017

Тип: повест; новела

Националност: американска

Редактор: ganinka

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3209>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.